

ஓம் மகாகணபதயே நம்.

ஸ்ரீ கணேச கிடை மூலமும் - உரையும்.

~~~~~
மங்களம்.

வேதநெறி பிறழாமல் விளங்குமடி யவருளத்தில்
விளங்கி மோன
நாதமடங் கிடுகிலையை நமக்கருள நல்வீர
நாதனுன
போதவருக கணபதியே புகண்றருஞ் திருக்கிடைப்
பொருளை யோத
வேதவிநா யகவடிவா மவன்பதமே நினைந் தூநிதம்
வியந்து வாழ்வாம்.

அவதாரிகை.

கரிமுகனு மிவ்வுலகங் கரியறியும் பொருட்டாய்க்
கரிமுகனைத் தினம்பணியுங் கரிமுகனுன் மகத்தாம்
கரிமுகனுர் திருவடியைக் காதலிக்குஞ் சத்தங்
கரிமுகனின் றளதாய வதுவிவண்டா னென்னே.
கரிமுகனூர் விதுதியென வகைவறுமோ கருதிற்
கரிமுகனமாட் டத்தியத்த கற்பனையே யாகுங்
கரிமுகனே யீண்டெதுதான் மெய்ம்மையதா மதனைக்
கருகிணயினு லருள்புரிதி வீரசே ரரனே.

கணங்களின்பதி பதமங்ர கருத்தினி லிருத்திக்
கணங்களின்பதி வதனானின்றரு யருமொழிக்குக்
கணங்களின்பதி திருவருள் கடையனேன் பெறற் கூத்
கணங்களின்பதி தருமதி கழறுவ னுரையே.

கருமாண்பு ஞானமெனுங் காண்டலுன் ரேத்திர்
காண்டலென விண்டுமே காண்டலுஞ் சூத்திரம்
வரும்விருத்தி வார்த்திகமும் வேதாந்தங் களிற்கேபால்
வழங்குறுக விதிலாதி நான்கத்தி யாயங்
கருமமுரை காண்டமாம் பின்னுணகி லறிவாப்
கருத்துருகும் பத்திரெந்தி வித்தார மதனைத்
தருநவம முதன்மூன்று ஞானகாண் டார்த்தந்
தருமேக தசமுன்று காண்டமெனத் தகுமே.

அத்தியாயத்தி னுதியிற் சூத்திர
மெத்துமீராண்ப தாயிடுமேலுறு
மத்தியாயத்தி னந்தம்விருத்தியாம்
பத்துமத்திற்கு வார்த்திகம்பாடுமே.

சூத்திரத்திற் சுலோகம்ரண்டது
யாத்துமாம் விடயம் பிரயோஜனம்
ஆத்தன்மூன்று வைராக்கிய மாறதாம்
தீததத்துவ ஞானகுதிரியுமேல்.

சீவன்முத்தியைச் செப்புறாஞ்சுத்திரத்
தாவதிப்பொரு னாகுந்தொகுப்பதாய்
மேவுமங்கங்கு யாவையுமேலுமேல்
ஒவலின்றி யுகரப்பனருளினால்.

கிதைவேறினிற் கிதியாதேத்ததை
யீதினின்றுமெடுக்க மற்றீதினி
லோதலாகுமிகத் தொகுத்தோசற்
கிதின்மற்றினி விள்ளுவரையென்னலாம்.

எவண்தோவிற்ற வாக்கமுதின்கடல்
எவண்தோவென வெஞ்சடவிம்மதி
அவனதாடரணி யடைந்தாயினும்
சிவணலாமென வேசிறியேனென்னம்.

கருவம் வெற்றி சமர்சரங்காதுகொள்
எருவபொய்யுத யஞ்சட ராக்குவர்
கரிவதணின் னன்மொழி காற்கொளன்
பொருவிலானந்தம் புந்தியருந்துமே.

ஈண்டு நலமெலாநல்கும் பகவான் ஸ்ரீ ப்ராசரகுமரர்
ஈர மந்தமத்திம மதிகட்டுத் திருவருணயப்பார் சர்வ
கார்த்த சங்கிரகப் பொருட்டு இதிகாசங்களையும் புரா
களையும் புரிந்தனர். அவற்றின்மாட்டோ அறம்பொரு
யம் வீடெனும் பொருள்களை வெளியாகப் பொழுத்தனர்
ந்திருள்ளும் மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீ பகவற்கிஷைத்தளாம் உப
தங்களான் நன்குணர்த்தப் பெற்றபோதிலும் அருச்ச
அவ்வியாவற்றையுமே மறந்தனன் அவன் மீண்டும்
கவானைச் சரணாடைந்து அசுவமேத சமயத்தில் மீண்டு
தர கீதையால் ஸ்ரீ பகவானால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்
, ஆகவின் பெரிது தடை யுடையதாம் இவ்வாண்ம
ஷத ஸ்ரீ விக்கினராஜர் திருமுகத்தினின்றும் திருவருள்
யப்பெறின் விக்கினம் யாதோன்று மின்றிக் கைவல்லிய
சியின் பொருட்டாம் என்றெண்ணி ஸ்ரீ கஜானனராருள்
பதும் வரேண்யன் அருள்பெறுவதும் ஆமிக்கீதயை
நடேணச புராணமத்தியில் இனித்தமமத்தன: ஆண்டும்
ஷித்திகேட்பவர் தம் முயல்கையின் பொருட்டுச் சூதர்
வாயிலாக விடயப்பிரயோஜனங்களைக் காண்பிக்கின்றுர்.
ஷிரு சுலோகங்களால்:—

மூலம்.

முதலாவது
சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

வொட்டுத் தெருவை.

கஷ்டாத்ஶ பாராணோக இருதம் பூராசிதமத்யா |
ததொதிரவைத்தாதம் திவாழிருத இந்தம் ||

1. ஆறுமுன்றரு தாலிலருளினுற்
கூறுநல்லமு தந்தனைக் கொண்டனன்
ஏறுமின்சைவை பேயமுதிதினும்
வேறுயர்ந்த விழைமுந்தனன் மாந்தவே.

(வி - ம.) சண்டுச் சகமாக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஒருவர்கேட்பது போலும் மற்றவர் கூறுவதுபோலும் என ஆக்கியாயிக்கவாயிலாக ஜகயாஞ்ஞவற்கிய சம்வாதத்தை யொளிர்விக்கும் பிருக்தாரண்யகாதி யுபநிடத்துக்களிலே போலும் பிரத்தியக் காத்ம தத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அவ்வனர்வும் கைவல்லியத்தை யடையிப்பதாய் மோகநிக்கவாயிலாக ஆமென்பது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் கண்டாகோகமாம். ஆண்டிவ்வாதிய சுலோகார்த்தம் பதினெண்புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை:— “ மவ்விரண்டு பல்விரண்டிரண்டிரண்டு வவ்வதுவா, மவ்வுறும்பிரத்திரயமாலிம்ப மக்கினிபோ, டொவ்வங்கள்க்கமுங்காருடமாகியே யொளிரும், செவ்விய பதினெண்புராணங்களுஞ் செறியும்,” என்று சங்கிரகிக்கப்பட்டுள்ளன. மவ்விரண்டு - மார்க்கண்டேய புராணம் மத்திய புராணம், பல்விரண்டு - பல்விஷயபுராணம் ஸ்ரீமத் பாகவதம். பிரத்திரயம் - பிரமாண்டபுராணம் பிரமபுராணம் பிரமவைவர்த்தம், இரண்டிரண்டு வவ்வது - விஷ்ணுபுராணம் வாயுபுராணம் வராகபுராணம் வரமனபுராணம், ஆ - ஆதித்தியபுராணம், விங் -

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 5

இலிங்கபுராணம், ப - பதுமபுராணம், அக்கினி - அக்கினி புராணம், ஈ - ஈம்புராணம், ஸ்க - ஸ்கந்தபுராணம், காருட - கருடபுராணம், ஆகப்பதினெட்டாம், உக்தம் - இவைகளிலியம்பிய, அமுதம் - அமுதம்போலும் பீதியையாக்குவதாகிய நான்கு புருடார்த்தமாம். பிராசிதம் - உட்பாவிக்கப்பட்ட ணிப்பொருளிது பிராச்நாதி திருத்தியைச் செய்யும் பொதுமைபற்றிக் கேள்வியில் நிகழும் தவயா - தேவரோற் கேட்டிக்கப்பட்டது அடியேனுற் கேட்கப்பட்ட தென்பது திரண்ட பொருளாம். இவ்வாறு கேட்டபோதி அம் அவற்றின் கேள்வியாற் கிருதார்த்தன் அல்லன்யான். ததோபி - அந்தப் புராணங்களிலும், அதி - அத்தியாந்தம், ரசவத் - இரதமுடையது, “இரதமேயாமது” வென்னும் மறையான், இரதம் பிரஹ்மானந்தமாம், அதுவே முக்கியமாகக் கூறுந்தன்மையைக் கொண்டு யாண்டு நிகழாங்கிற்குமோ அந்தால் அதிரசமுடையதாம். பாதும் - ஆதாரவோடுங் கேட்பதற்கு இச்சாமி - தேவரீராப் பிரார்த்திக்கிண்றே வென்பது பொருள். அல்லது, ததி - அந்தப்புராணங்களினின்றும் மிகச் சுவையதாக யாது மாந்தப்பெற்றதோ அஃதநேகமுறை கேட்டினும் ஆதியான்மிக ஆதிபொதிக ஆதிதைவிக விக்கினங்களின் மிகுந்திப்பாட்டான் மருட்டு கிண்றது. அவற்றுள் ஆதிவியாதிஜன்னிய விக்கினம் ஆதியதாம், இரண்டாவது சீதோஷ்ஞாதிஜன்னியமாம், கடையதோ “ஆதலினிவர்க்கது பிரியமதன்றும், யாதிதை மனுடருணர்ந்திடலன்றே” எனத் தேவகைகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே தடைசெய்யுங் தன்மையைக் கூறும் மறையினுலேயே காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகவின் அவ்வமுதத்தை பயில்வான் மூவிதத்தடைகளினின்றும் காக்கக்காதலிக்கிண்றேன். பூவிக்கங்கேசரர் திருமுகத்தினின்றும் வெளிப்பேரந்த வித்தை யமுதத்தை யுண்பிப்பையேல் அத்

தடைகளான் மருட்டுத்தங்கு முடியாதென அடை வித்தை நன்கு காக்கப்பட்டதாமென்பது கருத்து. அமுத்தமம் - “பாமரர் தமக்குப் பிரஜை யின் பிரஜையே, வர்க்கதுவே மர்த்யமமிர்த்தாம்” என்னும் மந்திரவர்னத் தாழ்ந்தோர்க்குப் புத்திராதியேயுத்தமாம். “பருகியேசே பவிப்புமீபமுதாய்” என்னுஞ்சுருதியான் மகத்தால்லை துநக்கவமிருதம் உயர்ந்த வர்க்காம்; - “மேலே வந்து தகைமேவுன்” என்னுஞ் சுருதியினுன் மூர்த்தன் நாடியான் முறைமுக்தித்தான் வடைவமுதம் உயர்ந்த வமுயர்ந்தவர்க்காம்” மார்த்தியனமுதமயமாமீன்குச் சத்; பிரமஞ் சார்ந்திடலாகும்.” என்னும் மறையான் உடவரினு முயர்ந்தவரினு முபர்ந்தவர்க்கமுதம் பிரஹ்மபாவ அஃதின்டுத்தமமெனாத் தமப்பு விகுதியானே யியப்பப்பறது. அவ்விதனால் அறியவாஞ்சித்த விடயம் பரம்பிர மெனக் காட்டப்பட்டது.

(அ - கை.) விடயம் விளம்பிப் பயன்பகர்கின்ற பெநாழூதலையொலை-தாவு-பார் லூ-ஹாழூதங்யத யொமாழூதங் இஹாஹாத தகநெகாராணயாவாலி, ॥

2. அரும்பாக வமுத மயமாகியே யானெதனால், விரும்பாத சிவ வமுதம் விரவிடுவேன் மிக்கவனுப்பு திரும்பாத திருப்போக்கங் திகழுமுந் தெவியதண்பு, பெரும்பாக வடியேற்குக் கருணையினாற் பேசுதியா:

(வி - ம.) போகம் பிரஹ்மான்மைக்கிபமாம் அயறையும் நூல் அமுதசாதனமாதலின் அமுதமாம், யோக அமுதம் அந்தப்பிரஹ்ம வுபாடிதத்தை, மே - பொருட்டு, கருணையால், திருவருள் செய்தியெனச் சம்மாம் மிருதம் - அசேதனம் காரணசகிதம் கோசப்

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

7

மாம், அதனினும் அயலாயது அமிருதஞ் சின்மாத்திரமாம் அம்முக்கிய ஈசரர் அமிருதமயர். யேந - தேவீரா னுபதேசிக் கப்பட்டபிரஹ்மாமிருத்தால் அமிருதமய ஈசரனுக்காரியவு பாதியைக்களைந்துகாரணவு பாதித்தகைமையைக்கைப்பற்றிக் கடாகாசங்கடுப்பமடாகாசத்தன்மையை யனுபவித்து, அமிருதம் - காரணேபாதியையுங் கைவிடுதலானே தூய சின்மாத்திரப் பரபிரஹ்மத்தையடைவல், எல்லா வேதாந்தங்களிலும் சகுணப் பிரஹ்மபாவு அடைவின் வாயிலாகவே நிர்க்குணப்பிரஹ்மபாவு அடைவு இத்தேகத்தினின்றுங் கிளம்பிப் பரஞ்சோதியைப் பற்றித்தன்னுருவத்தானே தான் வீற்றிருக்கும்” என்னுஞ்சூருதியானே கேட்கப்படுகின்றது. “அவனிங்ஙனம் அறிஞன் இவ்வாகபேஷத்தினின்று மேலே கிளம்பி இத்துறக்கவுக்கத்தில் எல்லாக் காமங்களையுமேயடைந்து அமிருதத்தையினித்தைவன்” எனவுங் கேட்கப்படுகின்றது. சொருபமாக நிலைபெறுதலும் சுவர்க்கலோகமடைதலும் சகுணபாவு அடைவாம், பரஞ்சோதியைப்பற்றுதலும் அமிருத பாவமார்தலும் நிர்க்குணப்பிரஹ்ம பாவவடைவாம், பிரயோஜனம் வித்தைக்கு என விளம்பப்பட்டது. யதாந்தனுற் பதினெடு பொறியையும் பந்தித்த முழுக்கம் தொடக்கத்திலேயே வேதார்த்தத்தை அறிவுற்றவனுகிப் பிரஹ்ம வித்தையின்கண்ணே யதிகாரியாவனே அதனுனே என்பது பொருள். மகாபாகவெனத் தேசிகர் சிறப்பால்: “ஞானமிச்சையிலாகை நறுஞ்செல்வம், மானதன்மடனுஜர்கட்சீர, வானமான சிவவடிவானவர்க், கானநற்கு ணமென்று மமையுமே” என்னுஞ் தகங்கமிருதியினுலும், “ஞானமிச்சையிலாகை நறுஞ்செல்வ, மானதன் மந்திருப்புக் மீயாவையும், பானமாமிரு மூன்றும்பக்கமென, மோனமுற்ற முனிவர் மொழிவரால்” என்பதனுலும், பிரஹ்மவித்தையின் பொருமையாற் பெற்ற தடையற்ற ஞான ஐசவர்யாதி

குருவனுசரிக்கத் தக்கதாமெனக் காட்டப்பட்டது. எாகிய ஐசுவர்யாதிகளின் கூட்டம் பாகம் ஆம், ம பாகம் யாவனுக்கோ அவன் மகாபாகனுவன். தீவியினுலேனும், மிகுந்த சாதனங்களாலேனும், வேறு யினுலேனும்; பிரஹ்மவித்தையின் மறுதானஞ் சதாம் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுக் கருசீனக் கழறப்பெற்றது. தீவிர சமுசாரதுக்க பிடை துமிவர் அவசியம் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடுத்தக என்னும் என்னத்தா லென்பது பொருள். ஈண்வூமகிதைக்கட்டுப் பிரதிபாத்தியப் பிரதியாதகபாவமாம். அதையவாவேன் அதிகாரியாவன் என சதுஷ்டயம் அறையப்பெற்றது சூதரது வினாவாயில் ருணர்க்.

(அ-கை.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ஆரம்ப அ அனுபந்த சதுஷ்டயத்தைச் சூதரது வினாவாயிலாக காண்பித்து ஸ்ரீ கஜானனவரேண்ய சம்வாத வாசாஸ்திரத்தைத் தொடங்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவான் கூட கூய்தீராம்புவகூநாசி யோஷீஹ-நூகாஸி நீங் | நியாதாவாயுவிதவூஅதாராஜீ மஜி-வெந்யா. கு

3. இனியிரிய கீதையினையினிதாக வியம்பிடுவாந் தனையறியும் யோகினறி தனையொளிர வைப்பதி, மனனறியமாமுகனுண் மனங்கமழு வழங்கியது உனையனைய வெளையவரு முள்ளுணர் வினவுவடே,

(வி-ம்.) ஈண்டு ஏறுமின்சவையதை விழைந்தனன்மா யென்று கூறும்சூதரால், அற்பச்சவையமெந்த அறம் வின் பங்களொன்னுங் தூச்சமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பல

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 9

னின்றும் தமக்கு நித்தியா சித்தியவத்து விவேகமுடைமையும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் காட்டப் பெற்றன; மிக்கவனுதலின் எனச்சமாதி சம்பந்தத்தன்மையும், சிவவமுதன் சிவனுவல் எனமுமுக்காதயும் காட்டப் பட்டன. இவற்றின் பின்னனபது அதசப்தார்த்தமாம். ஹே சூத! இத்தகைய சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனை உனக்கு அக்கிதையையினிது கூறுவேன் எனக் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. அவ்வெக்கிதையை யெனின்? யாது வரேண்ய அரசன் பொருட்டு, ஸ்ரீ கஜமுகதேவனுல் உனர் வழுத்தப் (பிரேரிக்கப்) பெற்றதாமோ. அவ்வாறே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் “கவ்வமுண்ணயன்றன் மனந்தனிற் சருக்கங்கருதுறுமிருதியைக் கதிர்த்துத், தவ்வுறப் பணிப்பக்கலை மகளாவன்றன் றனிமுகந் தனினின்றுந் தனித்தா, னிவ்வுகையினிய வுருவுற வொளிர்ந்த வெறின்மறையருடரும்பரம், செவ்வுணர்வுத்து முனிவரிற்கிறந்த செல்வமே சிறியனேற் கருள்வாய்.”

என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. அதனும் ஈசனைப்பிரளயகாலத்திற் பிரஜையாவும் அடைகின்றபடியானும், ஈசனி னின்றும் சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரஜை யாவும் உண்டாகின்ற பழையானும், பிரபஞ்சம் முழுவதன்காரணம் ஈசரன் கஜ வென்னுஞ் சப்தார்த்தமாம், அவ்வீசனே, முகம் - பிரதமம், காரியம் எதற்கோ அப்பரமாத்மாகஜமுகன், அக்கஜமுகனுல் தன்னுஞ் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட - வரேண்யதுக்கறிவுறுத்தற்பொருட்டுக் கிதையெனப்பெயரிப் சரசவதி, னியுக்தமாம் - பிரேரிக்கப்பெற்றதாம், அதனால் “அயன்றன முன்னரேயாகக் கேடுவெனவன், மயலறு மறைகளை வழங்கினே வெனவன்,

குருவனுசரிக்கத் தக்கதாமெனக் காட்டப்பட்டது. பகங்களாகிய ஐசுவர்யாதிகளின் கூட்டம் பாகம் ஆம், மகத்தான் பாகம் யாவனுக்கோ அவன் மகாபாகனுவன். தீவிரசேவையினாலேனும், மிகுந்த சாதனங்களாலேனும், வேறு வித்தையினாலேனும், பிரஹ்மவித்தையின் மறுதானஞ் சம்பவியாதாம் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுக் கருணையாலெனக் கழறப்பெற்றது. தீவிரசமுச்சாரதுக்க பிடையுற்றமுந் துமிவர் அவசியம் சமுச்சாரத்தினின்றும் விடுபடுத்தக் கடவர் என்னும் எண்ணத்தா லென்பது பொருள். ஈண்டுப் பிரஹ்மகிதைகட்குப் பிரதிபாத்தியப் பிரதியாதகபாவ சம்பந்தமாம். அதையவாவுவோன் அதிகாரியாவன் என அதுபந்தசதுஷ்டயம் அறையப்பெற்றது சூதரது வினாவாயிலா யென்றனர்க்.

(2)

(அ-கை.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ஆரம்ப அங்கமாய அனுபந்த சதுஷ்டயத்தைச் சூதரது வினாவாயிலாக விணிது காண்பித்து ஸ்ரீ கஜானனவரேண்ய சம்வாத வாயிலாகச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவான் கூறல்:—

கயதீதாங்குவக்குாலி யொந்தீமாங்குகாசிடீ |
நியாதாங்குஉதெவமுதாாஜீ மஜீாவெநயா. ||

3. இனியரிய கிதையினையினிதாக வியம்பிடுவாந் தனையறியும் போகநெறி தனையொளிர வைப்பதிது மனன்றியமாமுகனஞ் மனங்கமழு வழங்கியது உளையனைய வெளையவரு முள்ளுணர் வினவுவதே.

(வி-ம்.) ஈண்டு ஏறுமின்சுவையதை விழைந்தனன்மாந்தவே யென்று கூறும்சூதரால், அற்பச்சுவையமெந்த அறம்பொருளின் பங்களென்னுங் துச்சமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பலன்களி

னின்றும் தமக்கு நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமுடைமையும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் காட்டப் பெற்றன; மிக்கவனுதவின் எனச்சமாதி சம்பந்நத்தன்னையும், சிவவமுதஞ் சிவனுவல் எனமுமுக்தாதயும் காட்டப் பட்டன. இவற்றின் பின்னென்பது அதசப்தார்த்தமாம். ஹே சூத! இத்தகைய சாதனசதுஷ்டய சம்பண்ணனை உனக்கு அக்கைத்தயையினிது கூறுவேன் எனக் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. அவ்வெக்கிதையை யெனின? யாது வரேண்ய அரசன் பொருட்டு, ஸ்ரீ கஜமுகதேவனுல் உணர் வழுத்தப் (பிரேரிக்கப்) பெற்றதாலோ. அவ்வாறே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் “கவ்வமுண்ணயன்றன் மனந்தனிற் சுருக்கங் கருதுறுமிருதியைக் கதிர்த்துத், தவ்வுறப் பணிப்பக்கலை மகளாவன்றன் றனிமுகந் தனினின்றுந் தனித்தா, னிவ்வலை யினிய ஏருவுற வொளிர்ந்த வெழின்மறையருடரும்பரம், செவ்வணர்வுத்து முணிவரிற்கிறந்த செல்வதே சிறிபணேற் கருள்வாய்.”

என்ற கூறப்பெற்றுள்ளது. அதனும் சுசீனப்பிரெய்காலத்திற் பிரஜையாவும் அடைகின்றபடியானும், சசனி னின்றும் சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரஜை யாவும் உண்டாகின்ற படியானும், பிரபஞ்சம் முழுவதன்காரணம் ஈசரன் கஜ வென்னுஞ் சப்தார்த்தமாம், அவ்வீசனே, முகம் - பிரதமம், காரியம் எதற்கோ அப்பரமாத்மாகஜமுகன், அக்கஜமுகனுல் தன்னுற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட - வரேண்யனுக்கறிவுறுத்தற்பொருட்டுக் கிதையெனப்பெயரிய சரசவதி, நியக்தமாம் - பிரேரிக்கப்பெற்றதாம், அதனால் “அயன்றன் முன்னரேயாக்கி னேனெனவன், மயலறு மறைகலை வழங்கினே னெவன்,

கயமுகத்தே வளைக் கழன்மதியோளிப்பனை, யுயுவதற்கெண்ணியே யுபயமே மாது வேவன்” என்னுமிச்சுருதியின் பொருள் காட்டப்பெற்றதாம். ப்ருச்சதே - வினுப்புரி வர் விளங்கும்வேட்கையர் என்பதுபொருளாம். கிடையின் சிறப்பாம் போகமார்க்கத்தைப் பிரகாசிப்பதென்பது:— “உனர்வுறுபொறிகளைத் து முளமொடு மொடுங்கி மேவித், தணர்வுறுமதியும் போது தக்கமேற் கதியதென்பர், உனர்வரிங்கதனை யோகமுரம்பொறிநிறுவலுற்ற, பணுமயலூருகப் போதபாயம்யோ கீடுமன்றே” என்னும்மறையினும், “இன்டமாக்கு யொண்டுலன்களின் குழுவினைப் பினக்கில்புந்தி யிற்கோட்டி, விண்டுதான் பொறியத னினைவெவற்றையும் வெறி துறவறிவேயாய், பண்டை மாமறைமுடியெங்குஞ் சதுரிது பவிக்குஞ் தத்துவமாக, வண்டுமாதிய தொடர்மொழிப்பொருளறிவன்புகொண்டாமாறே” இருவகையின்திரிய சமுதாயங்களையும் விடபங்களினின்றும் விலகுமாசெப்பு மதியதீனமடைந்து சஞ்சலமிலாமற் சாதித்து மிருதியாதி மனோவியா பாரத்தையும் மிமந்து சின்மாத்திராகாரததைச் சிவனி அதனுலூரமாகவே எப்போதுமிலங்குக, யோகதூலநிந்தாரும் இதனை அசம்பிராஞ்ஞாத சமாதியாமென்றுரையாவுவர், சகலமறைச்சிரங்கஞுமிதிற் சம்மதித்தெளிருமென்பதாம்; என்னும் வர்த்திகத்தும் யோகத்திற்கு முக்கியத்தன்மைகாணப்பெறுகின்றது. அதனுலைதின்றியாயினும் வித்தையழியும் ஆகவுமாகாதாம் என்று கருதியே யோகமார்க்கப் பிரகாசஞ்சுசெய்வது எனப்பட்டது, ஞானமார்க்கப் பிரகாசஞ்சுசெய்வது எனப்படவில்லை. இதனுணே பாதஞ்சலகுத்திர பாடியமாற்றிய ஸ்ரீ பகவான் வாதராயணரால், விருவிகற்க சமாதியைப்பற்றி விவகரிக்கும்போது “இவ்வாவத்தையின்மாட்டுச்சனுக்காதல் அநீசனுக்காதல் ஞானிக்காதல் கைவல்லியம் சித்தமாம்” என வியம்பட்டபெற்றதாம், (3)

(அ -கை.) இங்ஙனம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண அருச்சனார்கட் கேபோலும் ஸ்ரீ கணேசவரேண்யர்கட்கும் நூலினுலே தத்து வம் சிரணயிக்கப்பட்டபோதினும் உலக திருஷ்டியை யனுச. ரித்து அவர் தஞ் சம்வாதம் அறைகின்றார் ஆண்டு அறியும் வேட்கையனுய - வரேண்யபன் கூறல்:—

விடுயெஸார உஹாவாஹூ ஸவ-வித்ரா விஸாரா
து விடுயெஸார ஸாய-ததஜ் யோ மா டிவக- உஹ-வி. ॥
து விடு

4. தடையொடிக்குந் தடம் பெருந் தோனினேப்
முடியில் வித்தைகண் முற்றுணர்தானினு
யடையதூற்பொரு ஞண்மையறிந்தந்
யடையனுக் குரியாயுரையோகமே.

(வி - ம்.) ஈண்டு வியாதி - யாலகியம் சமுசயாதிகளும், துக்க சுந்தாகுலாதிகளும் தன்னுற்றடைகளாம்; இயக்கர் அரக்கர் மிலேச்சர் சோரர் வேடர் முதலாயினர் பிறிதாற் றடைகளாம், பாகண்டமார்க்கப் பற்றுமுதல; ராவை தூலாற் றடைகளாம், அந்த ஞானயோக எதிரிகளை முறையே நீக்க வேண்டிக்கொண்டு முற்பாதியால் விளிக்கின்றனன். அவ் வப்பாவபலன்களாய் விசேடமாகத் தடைபுரியும் ஆதிகட்கு நாசம் விகிக்கேசர, அதினமாம், மத்தியமங்களின் சர்வஜன பாகுவாதிகளானே பாகுமதநாசம் மகாபாகுவின் அதினமாம், அந்திபங்களின் சத்தசத்துநெறியனர்ந்ததாப் தந்தை சதங்களினின்றும் ஆப்ததமனுக்குக் கிருபையினுனே நாசமாம் என்பதாக முறையாய் விளித்தவன் றன்கருத்தாம். அற்றேல், எல்லா நூல்களிலும், தாரணை முதலியவற்றுற் சாதிப்பதேயோகமென்பதும் அதன் சித்தியாயிலாக ஆவது கைவல்லிய அடைவென்பதும் சமானமாம், ஆகதே சாக்தாதி மார்க்கங்களினின்றும் நீக்கம் வேண்டுவது என்னைகாடிலா

வென ஆசங்கித்துக் கூறுவார், சர்வசாஸ்திரார்த்த தத்வஞ்சை என்றார். மேலாகவேனும் கீழாகவேனும் யாவன் அய்ரங்கமார்க்கம் ஆசிரயிப்பனே அவன் பிரத்திபவாய தக்தங்கள் ஆவன், எங்குமே சித்தியையடையாட்டான் என்பது அய்ரங்க வச்சாத்திர இருதயமாம். இதுவிடயம் “கூறினநூல்வழி சேர்குறிபேணு, தேறினவாறு செய்வாரிகலோகம், வேறுமிடலார்பரலோகம் விளைக்கும், பேறினவானவை பேறுபெறுவரால்;” தடித்ததொழில் செய்வதுதகாதது தனக்கே, யடுத்ததொழில் செய்துகெடுமேனுமழகையா, விடுத்த கருமம்கூரிது செய்வதனின் மேலோர், தொடுத்தகருமாந்த சிறி அசெய்கைதொழிலென்றார். ஸ்ரீ பகவாற் கிழதயிலும் கூறுவாற் பெற்றுள்ளதாம். எச்சாத்திரார்த்தம் எவற்கஞக்கூர்ம் எவ்வாறு குப் பிரதிகலம் என்னுந்தத்துவத்தை நன்குணர்ந்து பராமாகாருணிகராகிய தேவரீர் அடியேனுக்குபாறு இனிதாகத்தக்க போகமோ அதனையே, மெ-அடியேன் பொருட்டு, வைத்தும் - அருளுவதற்கு, அர்ஹஸி - ஆற்றலுடையவராக இருக்கின்றீர்.

(4)

(அ - கை.) இங்னம்வரேண்யராஜாவாற் பிராத்துக்கூக்கப்பெற்றவராய ஸ்ரீகஜாராந் அவர்ணப்புசழிந்துகூறுகின்றார் வலித்திலுவரிதாராஜ நகிலேஷ நாமாருஹாநா | ஸ்ரீணாந்தோ புவகாஶி பொதாஜீத ஶயின்த்ரவ. ||

5. மன்னு மென்னருவான்மலருண்ண து
நன்னர்மன்னநயமுணநண்ணுமான்
மன்னபோகவமுதமயமதா
மன்னக்கைத்தசவிகொள்ளருள்வனே.

(வி - ம.) ஹோஜங் ஹேவரேண்ய ! தெ - தின மதியோகக்கேள்விபாலன்புடையதாய், சம்பக்வியவசிதா-அதூ

1-வது சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 13

கியதுணிபுடைபதாயது. ஆண்டேதுவையருஞ்வார் மம அனுக்கீர்காத் - எமதுதிருவருளால் என்றருளினர். “எவரையேவேண்டி எதைவிரும்பிடுவான், அவராவிவனதைய டைந்திடுவானே” “கரிமுகனருளினுடே கரியகவொருமை காலுந், திரமுறுவினைவின்றேற் றிரியர்மற்றிருவரான, பரமருக்கினிதுமேவின் பகரிதுபவமாந்தன்னின் வருபெரும்பயத்தைத்தாறி வளமுடனளிக்குமன்றே” திருஷ்டதுதிருஷ்ட பலத்தோடுகூடிய அத்வைதபுத்தியானது அநேகந்தடைகளோடுகூடியதாதலின் இவ்வத்வைதவாதனை யென்னும் சமஸ்காரம் உயர்ந்தோர்க்குண்டாமாயின் யானைமுகக்கடவுள்துதிருவருளானேயாம். வித்தையற்புத்திமார்க்கத்துறும் விக்கினங்களைல்லாம் விலகுவதற்கு விக்கினேசுரஆராதனத்தால் முழுக்கூக்கள் முயல்வறவேண்டும், என்பதாம். பவமாந்தன்னின் வருபெரும்பயத்தை நாறி யென்பது அதன்கண்ணேதுவாம், வைராக்கியாதிசாதனம் எவிதாக வெய்தாமைமகொண்டு சிறப்பாயஅதிகாரி எவிதல்லவென்பார் இருவர் அல்லதுதிரிபர் - மூவர்என்றார். இதுபீர்பகவற்கிஷையின்கண்ணும் “மாடுமானுடரநேகர்பாலொருவனென்னையாடுமானுடவத்துளான், ஆடுமானுடரநேகர்பாலொருவனேயறிந்துமுடிவானையா” எனக்காணப்பெறலாம். என்னும்சுருதிமிருதிகளின் கூற்றுனே போகநிஷ்டத்தன்மை கரிமுகன்றிருவருட் பயனெனக்காணலாம். கரிமுகன் அனுக்கிரகமுந்தான் எங்கனமெனச்சங்கித்து விளிப்பார் நிருப என்றார், விசுவத்தைக்காக்கும் நின்பால் விசுவவருவனுகிய எனது அனுக்கிரகம் அமைவதேயா மென்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணமாதலினுடே தே - நின்பொருட்டு, கிஷையையினி தருள்வேன் நீடும் அதைபொருமையுடன்கேட்டி. எத்தகையது அதன்னின், யோாமிருதமயி - பிரஹ்மாத்மைக்கியத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ்சாஸ்திரம் அதையே முக்கியமாகச்

கொண்டது, சிருஷ்டியாத்களோ அதனையனர்ந்துகோடு முபாயமாக ஈண்டுரையிடப்பெறும், கருத்தானேயன்று மென்பதுகருத்தாம். (5)

(அ - கை) இனிவெராக்கியமானது முதற்சாதனமாம் அஃதுண்டாம்பொருட்டு அயலார் அங்கீகிரித்த யோகங் களைநிடேதித்தருஞ்சின்றுர்:—

நயோமங் யொழுதிதூஹா யெ-ாஹூயோஹா
நவசிரியங் | நயோஹாவிஷபெய யெ-ாஹூ நவசோ
தூாதிவிஷயா. ||

6. ஒதியோகமியோகமென்றேதிலார்
மாதனத்தினியோகமுமாறுமே
ஒதனத்தினி யோகமுமியோகமோ
மாதவாதியுமன்னலுமன்றிரோ.

(வி - ம்.) யோகம், அடையாததையடைவது பிரஹ் மவித்துக்கள் யோகம் தந்தாலில் யோகசப்தார்த்தங்கூறிலில்; மற்றே, சித்தியம் அடையுற்றதேயாய ஆன்மாவைக் கண்டங் கதுவிய மறந்தகண்டாபரணமேபோலும் அஞ்சானவழிவு மாத்திரையானே யடையப்படுவதாமென்பர். ஆகவின் லோகசித்தயோகபதார்த்தம் அவர் ஆதரிப்பதில்லை பென்பது பொருள். ஆண்டு, ஆகாண்மவாதிகளாகிய சார்வாகர்கள் சவாதந்திரியம் முக்கி பரா தந்திரியம் பக்தம், அவையும் பொருளிருப்புஇன்கைமகளாலாவனவாம் எனத் தனயோகமே யோகமென்பர். அதனை நிடேதித்தருஞ்சின்றுர் யோகோயோ கோந்துறீய என. போகப்பொருட்டுப் பொருத்தமுரு ததனம் புருடார்த்தமாகாதாம். ஆகவின் தனத்தினாற் சாதிக் கத்தக்க விடயங்களாகிய மாலை சந்தனவனிதை முதலியவற்றுனே யோகம் இன்பவேது அதுவேபுருடார்த்தமென

1-வது சாங்கியீசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 15

அயற்சார்வாகர் இந்திரியான் மவாதியரறைவர், அவர் மதத்தை நிடேதித்தருஞ்சின்றுர்:—நயோகோ விஷயையரயோக என். துயிலின்கண்ணே யுடம்பிற்கும் புலன்சட்கும் போக்தாவாயிராமமே வெளியாம், போகமும் பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயங்களின் யோகமில்லாமற் சம்பவியாதாம் என மன ஆத்மவாதியர் வேறு சாருவாகர் பிரமாதாவின் ஸ்ரீகள் யோகக் கம் யோகபதார்த்தம் எண்ணுக்கிருங்கள் அம்மதத்தை நிடேதித்தருஞ்சின்றுர்:—நவமாத்ராதியில்ததா வென. பிரமாத்திராதிகளானே எவ்வியோகம் அதுவும் யோகம் ஆகாதாம் என்பது பொருள். இதனுணே அவர்கள் “வாழுகாறும் வளமுடன் வாழுக, வாழுதீட்டட்டயல் கொண்ட விமாநதுக, காழுசாம்பன் மயமுறுகாமமு, மேழவந்துற லெங்கனமீண்டுமே:” இவ்வண்ண மியம்புவர்.

(6)

(அ - கை.) ஆருகதர்களோ சர்வஞ்ஞகுலத்திற்பிறப்பதே எப்போதுமேலே செல்லும்படியான வடிவகைவல் யத்திற்குச்சாதகம், ககனத்திற்பறக்கும் பான்மைக்குப் பறவைப்பிறப்பேபோலும் எனக்கூறுஙிற்பர் அதைக்கண்டித்தருஞ்சின்றுர்:—

யொஹாயி விதூராதூராதெ ந-வயோஹா
நராயிவ | யொஹாயொவயந- வ-தூராதெ ய-ஸா
ஷா ஷ-ஷ-ஷ-ஷ- வஹ. ||

7. அனைதாதைகண்முதலாரோடுமடைவாகியவதுதான்
கனயோகமதலவாநரகனபாலனவலவ
வினமேமுதன்மகவாதியவிவரோடுடனிலகி
யனுநாலிருகுணயோகமுமொளியோகமதலவே.

(வி - ம.) “தாய்வான் தந்தைவான் ஆய்குருவானதை”
என்னும் மறையினுணே சிறந்ததாயாதியோகம் சிறந்த நராதிப

யோகம்போலும் இவரை யுற்பத்தினின் ரும்னிலக்குக் காற்பதத் திற்சார்வதோசத்திருஷ்ட சாமக்கிரிபலமாம். ஆகவின் அல்லது சில்லாமல் அவரோடு யோகம்சிட்பலமாம் என்பதுபொருள். ஆதிபதார்தம் ஆசாரியராவர். அவர் தமக்கும் நிர்ஜரப்பெயரிய யோகாப்யாசத்தானே இஷ்டசித்தியாம் குலத்திற்பிறந்தமாத் திரத்தானே யின்றுமென்பது பொருள். பயின்ற யோகமு கையைவனும், உள்ளிருதயத்திற் சென்றவுறவினரையும் வரும் புத்திர பெளத்திராதியரையும் அலெகிக்கக் காட்சியானே காண்பன்.

அணிமையும் மகிழாவெளிதாதலும், தினிமையுஞ் செறிவஞ் செறிகாமமும், பணியுறீ சிகையும் வசிப்பான்மை யுங், குணங்களொட்டெனக் கூறுவர் கித்தியே.” எனப் பிரசித்தமானவற்றே சையோகமாதல்யாதோ அதுவும் யோகமாகதாம் என்றருளுவார் யோகமென்றருளுகின்றார். உள்ளிகழும் வேற்றுமையைப்பற்றி அஷ்ட னென்பதற்கு ஆத்தன்மையாங் அஷ்டா வைவாஸயா^நஇஹா^நதெ என்பதாகி போலுமென்க. அணிமை நுண்டுகளினும் அனுவாதல்; மகிழா - பொன்மலையாதியினு பெரிதாதல், எளிதாதல் - இலவினுமிலகுவாதல், தினிமை - கண்மலைதன்னினுங் கணமாதல், செறிவு - விதுமண்டலத்தையும் விரல்கொண்டு தீண்டப்பெரல்; செறிகாமாம் - உள்ளங்கை யன்னுதிமாத்திரங்கொண்டும் நூறுபிரம் போஜனம் நுகர்வித்தல், ஈகிதை - தன்னில விரவியாதி யரையுந்தன்வாய்ப் படுத்தல், வசிப்பான்மை - தில்வியதாகிய ஸ்திரீமுதற்பொருளோ, வங்கிது முளாந்தான் வழுவாதிருத்தல். சென்றது முதலியதெரிதலும் எண்கித்தியும் என்னுமிவற்றே சேர்த்தலும் யோகமாகாதென்பது பொருள். (7)

1-வது சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 17

(அ - கை.) ஆருகதாதியர் கரு தியயோகங்களை யகற்றியருளிச் சித்தர் எண்ணியயோகத்தைச் சிறிதாயருளுகின்றார்:—

நவூயோகம் வியாயோதொ ஜிமத்தூதா சிவயா!

நாஜுயோகமாடுநொயோதொ நயோதொ மஜவாஜிதி! ॥

8. உலகேபுகணலமேலூரு வுறுவாட்கீ யுற்று
மலேயோகம் துலகான்வரு மரசாயிட லதுவு
மலேயோகயோண் ணயவாரண மணிதேர்ப்படை யுடைய
நலயோகமு மலயோகமெய் நணிதேர்வுறி னிறையே.

சித்தரோமண்ணீரன்கால் விண்ணின்றெழுந்தன் வடிவமாய போககுணமுயலுங்கால் “நோயுஞ்சரையுமாயுமியோகத், தீயின்மயமாக் காயமுற்றூர்க்கிலை.” என்னும் மஹாயால் ஜம்புதங்களையும் வெற்றிகொண்ட யோகியினது ஜம்புதங்கார ஆகம் ஜரையற்றதும் மரணமற்றதுமாம். அவனும் அவ்வபுவடன் எல்லாத்தேவவுலகங்களினும் உலகிலிரம்பை திலோத்தமை ஊர்வகியாதி யற்புதமாதரோடு மின் வண்ணம் எவ்வியோகமியையுப்போ, எங்கங்மவாழுவற்றிருந்த ஜனகராஜனது தேகத்திற் சுலபபயன்ப்பெயரிய யோகினி புகுந்துவாழுந்தனனோ எங்கங்நந்தான், இறந்தநந்தாரசனது தேகத்திலொருயோகிபுகுந்து யோகாநந்தனென்பெயரிய மன்னவனுகியிருந்தனனோ; எங்கங்நந்தான் பூர்வகிஷ்ட ரது தேனுவானது விசவாமித்திரஅரசருடைய அடக்கப்பொருட்டு அளவிற்கு கரிபரிக்களோடுற்ற சேகையையோக வல்லமையாற் சிருங்கித்தத்தோ; அத்தகையயோகமும் இம்மோகங்சாஸ்திரத்தில் யோகபதப்பொருளாகாதாம் என்பது பொருள் முன்றுலகங்களிலும் அற்புதவடிவம்வாய்ந்த முகின்முலைக் கருங்கட்செவ்வாய்ப் பாவையர்தமமோடும்

சேர்ந்துவாழ்தல்யாதோ அதுவும்யோகமாகாதாம் எதன்னுஞ்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கூட்டுக். இங்ஙனங்காரோடு மெவ்வியோகம் அதுவும்யோகம் ஆகாதாம் ஏமற்றனதெற்றெனப்புலனும்.

(அ-கை.) அற்றேற்ற் சார்வாகமதத்தில் மரணமேடே மென்ப அஃபெல்லாதுலோடும் முரண்படுதலின் எதக்கதேயாம். அயலாயமதமிரண்டும், “அவைசமாதியில் சூருகும், சிவவெழுச்சியிற் சித்திகளாமே” என்னும் ஸ்ரீசாவிபகவானது சூத்திரத்தால், சித்தியைச்சேவிக்கும் கோயும் சித்திகளோயும் சமாதியிடையூற்றாகக் கைவத்தடையென விலக்கவேவேண்டும், அவ்விருமதங்களும் (சம்மதமாகாமையின், வேதத்தினாலுபதேசிக்கப்பட்டத் தத்தைவிலக்கமுடியாமை வலுக்கலாமே யெனக்கடாவில் யிறுத்தருஞ்கின்று:—

யொமாதெந்தவாஸுாவி யொமாயொமாயி-
தீரு வியாமி | யொமாயி வதூமாகவூ நவையொ-
கிடொகி. ||

9. கண்ணூயிரன் பதமேயுறு கதியோகமு மியோக
மென்னைவரு தவர்யோகம தெண்ணூரய னுயர்வா
னண்ணைவது நலயோகம தலவாமிக நாடின்
றண்ணூரளி யுருவாநிறை தமியேனுள மிலையால்.

ஜீவப்பிரஹ்மஜூக்கியத்தை விரும்பியமுமுக்காவிற்
பரிமேதசதம்பயப்பதாய இந்திரபதத்தன் ஆதிபத்
அடைவுவடிவயோகமியாதோ அதுவும்சிரியமின்றும்.
டப்பட்டதொன்றன்றும். “பண்ணியதொழிற்றருபயன்
யாவையு, மண்ணிடைதுகர்ந்திடமாஞ்சாறுபோற்,
ணியவினைதரும்போகமியாவையும், விண்ணிடையிருந்த

வித்துமீஞ்சுமால்” என்னுஞ்சருதியினால், அதற்கழிவுபாடாங் தன்மை யறையப்பட்டிருந்தலின், உபாசனையோடுகூடிய தொழிலான் அடையத்தக்கதாய சத்தியலோகத்தின் எவ் வியோகமுள்ளதோ அதுவேமுக்கியயோகமாக இருக்குகவென்கின்? அறைவார். யோகோயன். சத்தியலோகம் - பிரஹ்மலோகமாம். “அயனுலகடைந்தோர்யாவருமயனார், வியன் வீடுறுங்கான் விழுமதியமுதாற், பயனுருவீட்டைப் பற்றிநிற்பாரோ” “அயனினைமீவர்களைவருங், கயமுறுங்கடைக்காலங்குறுகவே, யயன்முடிவிலறிவையடைந்துமெய், யியல் பரம்பதமெய்துவரெண்பவே” என்னுஞ்சருதிமிருதிகளினுனே சத்தியவைகத்தின்யோகம் முறைமுத்தியின்பயன், அந் தத்திலவிபெறுதலாற் பெறலாம், என்றாலும், ஆண்டுப்பாவ ணையின் ஏற்றத்தாழ்வா வியற்றப்பட்ட மேற்கீழ்த்தகைமைகளாகிய மகிழ்ச்சிவாட்டவேதுக்களிருத்தலின், அயனார் வாழும்வரை அவ்வனுபவமகற்றமுடியாததேயாகும். ஆகவின் மம - உடனேகைவல்யத்தையடைவிக்கும் உணர்வைபருஞும் எமது, புந்திக்குச்சசத்தியலோகயோகமும் முக்கியயோகமாக இயைந்திலையென்பதாம்.

(9)

(அ - கை.) கேவலங்கருமத்தினானுதல், உபாசனையோடுற்றகருமத்தினானுதல் அடைபத்தக்கலோகயோக முக்கியயோகமாகதொழிக, அநித்தியபலத்தோ உற்றமையானும், அதிசயவாநந்தத்திற்கிட்டனகலானும்; யாண்டுதான் யானே சர்வேசரன் எனக்கே இந்நந்திகேசராதியரும் ஜயவிஜயாதி யரும் ஏவலராவர், சனகாதியரும் என்னையேதுதித்தேத்துவர், எனதுமைந்தரேயாய இரணியகருப்பாதியர் எனதாணையினுனே சிருஷ்டியைச்செய்கின்றனர் என்னுமபிமானம் கோமுதவியவற்றிற் கோத்தன்மைமுதலியவற்றைப்போனும், ஒவ்வொருபாசகன்பொருட்டும் முடிவுபெற்றைதல்காணப்

படுகின்றது அவ்வில்வெல்லாருமே துல்லியர் யாவருமேயழி வற்றவர், யாவருமேநாற்றேளர் ஆண்டென்னும் சுருக்கிபுரா ஞூதிகளின் பிரமாணத்தினுணே அச்சைவ அல்லது வைஷ்ணவலோகயோகம் முக்கியயோகமாகப்பவிக்குகவேயனின்? கூறியருஞ்சினருள்:—

செவவஸூ யொமொதொயொமொ வெஷ்டவஸூ
வஷவஸூயிஂ | நயொமொஹாஹுவஸுமியகூம் வுநகூம்
நகாபொரதா. ||

10. பலமுறுந் தெய்வசைவப் பதத்தினிற் றிதித்தறுதும் வலிமிகு யோகேயன்றும் வைணவபதத்தில் வாழ்தல் தலைமைசெய் புட்பவந்தத் தகைமைகள் யோகமாகா மலிபொரு எளகைமன்னு மன்னவ யோகமாகா.

(வி - ம்) சைவபதத்தின் எச்சேர்க்கையுளதே அது வும்யோகமாகாததேயாம், இன்னனாம்,வைஷ்ணவபதத்தின் எச்சேர்க்கையுளதோ அதுவும்யோகமாகாததேயாம், என ஆவிருத்தியாற்றிப்பொருத்துக. நோ என்பது, ந-உ என்னும் விபாதமிரண்டன்றெலைக ஆகாததேயென்பதுபொருள். இவ் விருபக்கங்கட்கும் அவைதுகத்தகைமையைக் குறிக்கும் பொருட்டு உ-என்னுந் தேற்றப்பொருணிபாதமாம், வைதிக மதத்திலோ சத்தியலோகத்தினும் மேலாகஞானகருமபலமில தாமென்பதுதுணிபாம், எங்கனம், பழுதைப்பாம்பு ஒவ் வொருபுநடனுக்கும் முடிவிபேற்றடைகின்றதோ அங்கனம் சசரத்தகைமையிமானமும் அத்தகைத்தேயாம் அவித்தையாலாவதாகவின் வேறுபடுவதின்றுமென்பதுகருத்தாம். “தமு தமுத்தோமியிருவர்கடமக்குப்பழுதைப் பாம்பிருபங்கொளி ராதாம்” எனவிராட்டுப் பாவளையைமுன்னிட்டு பூநீவார்த்திகத்தில் வழங்கப்பட்டுளதாம், அவ்வத்தேவதைகளின்பத

அடைவுபோகமாகதொழிக, அவ்வத்தேவதைத்தன்மையைவோ யோகமாகலாமேயெனின்? கூறியருஞ்சின்றுர்:— நயோகோழுபகுர்யத்வம்சந்தரத்வம் நகுபேரதாவென. சந்தரத்வம் ந-என்னுமாகாரத்தைக்குபேரதா ந-என்மீன்டும்வருத்திக்கொள்க, நினது பூபத்தன்மை கிரியையின்யயஞ்சலே போலச் சூரியத்தன்மைமுதலனவும் காரியத்தன்மையானே கிரியாபலமோம் இவ்வாறு சைவவைஷ்ணவத்தகைமையும் பாவலீனியின்காரியமாகவின் மானதவிளையின்பயஞ்சும், அவ்விரண்டும் அநித்யமாமென ஸ்ரீவார்த்தீகாசுரியர் கூறியுள்ளார்: “எதுநீணினீவால்வருமின்யயவென்னவேயும், எது தான்விளையாலமூழின்யயவென்னவேலும், அதுதானிலையன்றென்யீகத்தார்ந்துவாழ்தி, பொதுமாதர்கள்காதலிற் போதலைப்போலுமன்றே”. யாவர்தாம் அஞ்ஞானத்தடைத்தகைமையை யவாவாதவராய் நேராகவேதியானுதிசாத்தியமாய்மோகஷமைறவரோ அவர்பொருட்டறைந்ததா மிது வென்க. பாவலீனயதீனபலத்திற்கு நிலையிலாப்பன்மையிற் றிருட்டாந்தம் போதுமாதர்போதல். கற்பகோடிகாலத்தியதுக்கித்வாவலீனயேடுபெடும்போது அற்புப்பயிற்சியாலாகிய பாவலீன அழியாதெங்கனிற்கும். தத்தம்பக்கங்களைமேன்மையாகமிழற்றும் சைவவைஷ்ணவப் போலிகளின்நீக்கப்பொருட்டு இரண்டையுங்கவர்ந்தருளியதாம். (10)

(அ-கை.) பஞ்சமகாஷ்தங்களுள் ஒவ்வொருவிடயதாரணையான் அவ்வப்பூதத்தன்மையை எடைவுண்டாமெனப் பெளதிகர் எண்ணுகின்றனர் அவரைநீக்கியருஞ்சின்றுர்:—

நாநிறகுவம் நாநாகுவம் நாஶிரகுவம் நகாமதா |
நபாராணுவம் ந வெ ந சீ கு துவம் யொழைநவாவடு
ஹளதீதா, ||

11. அலைவுறு மங்கிலத் தன்மை யழற்றிடு மநலத் தன்மை பொலிதரு மமரத் தன்மை பொன்றிடுக் காலத் தன்மை நிலவுறும் வருணத் தன்மை நிருதியாங் தன்மை தானும் தலமிகு சார்வ பெளமத் தன்மை யும்யோக மாகா.

அனிலத்வம் - காற்றுத் தகைமையினடைவு யோகமா காதாம், இன்னணம் அநலத்தன்மை - தீத்தன்மைச்சேர்க் கையோகமாகாதாம். ஈண்டு அனில அநலசத்தங்களான் அவற்றை யபிமானிக்குந்தேவதைகள் கவரத்தக்கனவாம், அவரும் பிரளையகாலத்தில் தமதுலபாதியின்னழிவான் அழிவர். ஆகாயமோஅவயவமற்றதாம் அழிவின்காரணமாய அவயவப்பிரிவெபாருந்தாமையின் அமரமாம், அத்தன்மையினடைவு அமரத்தன்மையாம் அதுவும்யோகமாகாதாம். பிறப்பவெல்லாங் காலோபாதியென்பதாற் ககனமீற்றுயவு பாதியாவுமழியுங்காற் காலமுங்கழியுமாகவின் காலஅபி மானிதேவதைத்தன்மையடைவும் யோகமாகாது என்றாரு ஸியதாம், நகாலதான்பது. வருணன்ஜலஅபிமானிதே வதை, அத்தன்மையினடைவைவருணத்தன்மையென்றதாம், அதுவும்யோகமாகாதாம். நிருதி - பிருதிவி; அதிதி, இலா நிருதினன்னும்வேதாங்கநிகண்டின்கண்ணே பிருதிவிப்பெயர் களில் நிருதிபத்தின்பாடமிருத்தலின், அதனயிமானிதேவதைத்தன்மையினடைவு நிருதியாந்தன்மையெனப்பட்டது, அதுவும்யோகமாகாதாம் என்பதுபொருள். பிரகிருதி மகத்து அகங்கார இந்திரியழுதபெளதிகப்பெயர்வாய்ந்த சித்தம்பற்றுமெல்லாப்பழுமிகளிலும் யாவன்சஞ்சரிக்கின்றன னே அவவப்பழுமியேன்மைப்பட்டபோழ்து அவவப்பழுமிதாதான்மியத்தையடைந்து அழிவதில்லையென்பதை யோக வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டபுசண்டரெனப்பெயரிய காகத்தி ண்டத்திற்கண்டாம்; அப்புசண்டர் அநந்தழுதபெளதிகப்

பிரளயங்கள் சென்றெழுப்பிரத்தபோதினும் இன்றும்வாழ்கின்றனர் எனக்கேட்கப்படுகின்றனர், அவரும் சருணவித்தையின் பலத்தாற் கட்டுற்றவராகி இப்போதும் விதேக்கைவல் யத்தை யடையாமலிருக்கின்றனர், ஆகவீன் அத்தகைய வண்யாவனே அவன்சார்வபெளமனைப்படுகின்றனன், அத்துண்மையினடைவு சார்வபெளமத்தன்மையாம், அதுவும் யோகமாகாதாம்; யோகோநசார்வபெளமதான்பதன்கண்ணே மூன்றுவது அக்ஷரத்திற்குக் குறுமையுண்மையின் கட்டுக்குலையுங்கசுடு ஆர்ஷமாதவின் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாம், இவ்வெல்லாயோகங்களின் யோகபலத்தின் அளவுண்மை வாயுவழங்கியபுராணத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது:—“பொறியிலைச்சிந்தைசெய்வோர் புகரசமனுவினெல்லை, நெறியுறவிருப்ப்பூர்தங்கழவினை நினைவரானாலோர், தறிசதநிலைந்ததான சகத்திரமிருப்பர்புத்த, ரறிவினாராநூர்றூர்வதாயிரந்தசமென்பாரால் பூன்றுநூரூயிரந்தான் பொன்றுரார்புலப்படாத, வான்றாருமாயைதன்னை வணக்கிடுமனத்தினார்கள், தோன்றிடுங்குணமதொன்றுந் தோன்றுரூப்புருடன்றன்னை, வான்றவத்தடைந்துகாலவரையறைவழங்கலின்றே.” நிர்க்குணமாய்த்தாய்தாய்த் துவம்பதார்த்தமாய்புருடன்யடைந்து காலன்னைக்கையிலதாம்என்பதனாற் பிரக்குதியின்கண்ணே இலைப்படுமெனவியம்பப்பட்டதாம், அவனும் அயற்கற்பத்தில் மீண்டுமுற்பவிப்பன். அவ்வாறே பரமாதிருதியரின்சூத்திரமும்:—“பிரப்பின்பிரத்யயம் பிரியுடற்பகுதி, யிறப்புறமனத்தரினெனவாமென்ப” எனக்கூறுகின்றது. பிறப்பு-ஜன்மம், பிரத்யயம் - காரணம்; ஜன்மமேயவர்தஞ்சமாதி வூபத்திற்காரணம், அவர்தஞ்சமாதி பிறப்பின்வேறுதுவாம், அலதுகைவல்யகாரணமாகாதாம், என்பது சூத்திரபதத்தின் பொருளாம். இவ்வியோகபலன்களினின்றும் யாவன் விரக்தன்றே அவன்எமாதுகருத்திற்கிசைந்த ஜீவப்பிரஹ்மாத்மைக்

கிய சாக்ஷாத்காரயோகத்தில் அதிகாரியென ஆறுச்லோகங்களானேவிருப்புப்பட்டனன். (11)

(அ - கை.) திருவாய்மலர்ந்தருளிய பலவேறுவகையாய் எல்லாயோகங்களின்பயன்கரும் நதிக்கடனியாயம்பற்றியான் உள்ளடங்காங்குமோ தமது திருக்கருத்திற் கிசைந்ததான் அந்தஞானயோகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்:—

யொழங்நா நாவியல் ஒலுபெய்தா சூதி ஜாநி நவூ தா ஒவ்தி வித்து ஷா மோகை ஜீ தா ஹாரா விரை தவஸி. ||

12. அறிவினர் பயில்வர் நீதி யவனிகா வலதே கேணீ
செறிபல வகையின் யோகஞ் செப்பினம் விரிவ தாக
பொறிபயி ஹலகில் வேட்கை போக்கின ராவர் போக
நெறியிலர் வீரி யந்தா நெகிழ்த்திலர் நிமலர் தாமே.

இதனதுபொருள்:—சண்டு அறிவினர்-அவாவற்ற அதிகாரிகள், இனியாம்சிகமுங்கியைப்பற்றி அறிவினர்கள் அறையப்பெற்றனர். “அக்கினியவாவியது அன்னுதனமார்க்காவேண்” என்பதன்கண்ணேஅக்கினித்தன்மைக் காமனையைஜ மானன் அக்கினியெனக்கூறப்படுவதேபோல அறிவினைவிரும் சியோர், யோகம் - ஞானைபாயத்தை, யுஞ்ஜங்தி - அனுட்டிப் பர், பஞ்சமலகாரகற்பணியாற்பயில்வரெனவிதித்தாம்வன் பதுபொருள். “இனியதைக்காணுமருமுபாயம்யோகம்” என யோகத்திற்கு ஞானவுபாயத்தன்மைறீ இரணியகருப்பகவானுற் சூத்தரிக்கப்பட்டது. “தனதா மனுழுதியினுலலதோர் தனியாமறிவாறிவாரினிதே, கணிவாய்மடவார்ச்சுமாமிகநேர் கணியானவளோவறிவாள்விழிதா, னனிமேவிலதாதியிலேகழி னநலமேவுறவோவறிவாறுபோற், கணயோகிலர்க்காணுவரோ கரியைக் கரிமாமுகனைருணைடிலரே. எனத்தக்கராற்றிரிபு வாயிலாகக்காட்டப்பட்டது. யோகியோகங்பனென்பது

கண்டயடி பின் கருத்தாம். பூபவென விரித்தருளியது பூமியைப் பொறுமையுடன் காப்பதே போலப் படியாக ஏறும் முறையானே வெற்றிகொண்ட அவ்வங்கியோக பூமி பயையும் காப்பதற் காற்றுலுடையவனுவாயென அரசனை டிற்சாகப்படுத்தியருளியதாம். அவ்வியோகம் எத்தகைய தெனின் நாநாவிதமாம் - வெகு வகையினவாம், அங்ஙனமன் ரோ:—சவிகற்ப நிருவிகற்ப வேற்றுமையானே இருவகையாம் யோகம் சவிகற்பமும் விதர்க்கத்தோடு கூடியதும், விசாரத் தோடு கூடியதும், ஆநந்தத்தோடு கூடியதும், அஸ்மிதை யோடு கூடியதும் என நால்வகையாம், அவற்றினுள்ளும் விதர்க்கமானது சவிதர்க்கம், நிர்விதர்க்கம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகையாம், இவ்வாறே விசாரமும் சவிசாரம் நிர்விசாரமன்னும் வேறுபாட்டால் உணர்க, நிர்விகற்பமும் பவப்பிரத்யயம், உபாயப் பிரத்யயம். என இருவகையாம், பவப்பிரத்யயம் விதேகர்கட்கயல் பிரகிருதி பெயர்கட்கயல் என்பதாக இருவகையாம், உபாயப்பிரத்யய மும் தானே கிளம்பால் பிரராற்கிளம்பால் இரண்டானுங் கிளம்பாமையென மூவகையாம், ஆகவே நிருவிகற்பம் ஜூவகைப் பேதத்ததாம். இவற்றின் இலக்கணங்கள் மேலே வெளிப்படுத்தப்படும். ததம் - விரிவாகவிளம்பினும், பிரமாண சொருப சாதனபிரயோஜனங்களான் இனிதாக இயம் பினேம். அல்லது, அயல் யோகங்களின் பயன்களாகிய ஜூக வரியங்கள் எதனது ஏகதேயத்தி லொடுங்குகின்றனவோ அதனுலிது விரிவதாகச் செப்பினம், இவ்வாரூப யோகத்தை யனுஷ்டிப்பவரின் பலத்தை யருள்புரிவார்:—பவங்கி விதரு ஷா லோகே என்றருளினார். நோக்கப் படுதலின் லோகம்— விடயம். சவர்க்கலோகம், மனத்தான் மிகவினிது விளங்கும் எனக் காண்டலின், யோகழுமியும் உலகமாம். இருவகை

யாய வுகத்திலும் விடயத்திலும் வேட்கை யிலாமை - நின்மை திருமைப்பாசை சிப்பை அஃதற்றவர் “அவ்வாரா மாஹை யாவனன்கறிவன், செவ்விய வவனெலா லோகமு செறிவன், அவ்வியல் காமமீனைத்தையு மடைவன்” என்கு எப்பத்திலெல்லாப் பலன்களும் அடங்கக்காண்டவின் இ வேட்கை யிலாமையையும் சித்தனுக்குத் தானுகச் சித்தமா சாதகினுக்கோ முயல்வாற் சாதிக்கத்தக்கதாம். “சிறப்புதாக தன்னறிவுருவினாத் தெரியின், வெறுப்பிலாமையே முதலை குணமெலாம் விரவும், மறப்புருவாரு முயல் விலாப விவன்றனக்குப், பொறுப்பதே முதற்சாதனமாகவோ வெருந்தா,” எனவியம்பப் பெற்றுள்ளது. எவை சித்தவிலங்கள் எனப்படுவனவோ அவையே பயில்பவனுக்கு பயில்வாலாக்கத் தக்கனவா மெனப் பகர்தவின், வருவானாறு நின் கண்ணும் இத்தகைய நியமத்தைக் கண்டுகொள்ள வேட்கையின்மை யாங்கனமா மாலோவெனின்? ஜிதாறு ராதவின் போகேச்சை யற்றவராதவின், “துன்புறுத்தாப பிறரைப் போகவின்பங் துய்ப்பதிங்கிலைபேயாமால்” என்கு நியாயத்தான் முற்றினும் ஹிம்சை செய்யாதவர் ஆவர் எபதாம். விரேதசர் - வீரியத்தை நெகிழ்த்திலர் - மேனே கிய வீரியத்தை யுடையவர் - பிரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிபெற்றவரென்பது துணிபு. “பரம் பிரமச்சரி யத்தாற்பாகிற், நிரமிவ்வான்மாத் தீர்வழிலாததே எனப் பிரஹ்ம சுப்பம் கெடாத ஆண்மனூன வேதுவாமெனக் காணப் பெசின்றது. இயமநியமங்கட்கு மிள்து பலக்கணமாம். அவ்யும்:—கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பெண்ணை வாமை. ஏராமை, இயமங்களாம். தூய்மை, மகிழ்ச்சி, தவுதன்மறைபயிறல், கடவுளை வழிபடல், நியமங்களாட்டு. எனுஞ் சூத்திரங்களால் யோக சாத்திரத்திற் காண்விக்கப்படுனவாம்.

1-வது சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

27

(அ - கை.) வேட்கையின்மை முதலிய மூன்றும் அமானித்தன்மை முதலிய வெல்லாச் சாதன உபலக்கணப் பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டனவாம். அதன துள்ளடங்கிய பயனைப் பகர்ந்தருளுகின்றார்:—

வாவயதூவிலாங்கூலாகா நூரீகூதஜமதுயாரி ।

காரணாவானைசூரூபா வொயபதுதிவகாங்பாந. ॥

18. புனிதம் பெற யாரையுமே செயும் புண்ணியர்கான்
புனிதந்துடி மும்மையுலகையுந் தம்வயத்தோர்
கனிதந்தலையா னிறைமாமனக் காரரோரோர்
சனிதம்பெறுசாதனர்க் குண்மையைச் சாற்றுகிற்போர்.

அவர்களோ வேட்கையின்மை முதலியவற்றுனே குறிப் பிக்கப்பட்ட இயமனியமாதிகளால் தாமே இராகத்துவேடாதி யின்மையிற் புனிதராகி யாவரையும் புனிதராக்குவர் - புனித மாகிய வேட்கையின்மை முதலிய குணங்களோடு கூடிய வராகச் செய்வர். ஆகவின், யாவருக்கு முபகரிக்குந் தன் மையினுனே, மும்மையுலகையுந் தம்வயஞ் செய்தவர், உலகத்திலுள்ள உத்தம மத்திம அதம மூன்று வகையுயிர்களையும் தமது வயப்படுத்தியவர். அவ்வாறே:—அகிஞ்சை நிலைத் திடிலதன் சங்கிதியில், மகிபுகழ் வைரத்தியாகம் வருமே” என்னுஞ் சூத்திரமுமாம், சாதகனது சார்வபெளாம அஹிமசாதி களானே அதமங்களாய்ப் பிறப்பிலே வைரமுடையபூனையெலி முதலியவையும் அவனது சங்கிதியில் அஹிமசாதி பரங்களாம் என்பது சூத்திரார்த்தமாம், கருணை - தீனர்களி டத்தில் அனுக்கிரகபுத்தி, அதனுறிநிறந்த மனத்தினர். இதுவும் மைத்திரியாதிகட்டும் உபலக்கணமாம், இதனுனே பாவருக்கும், நேயராகிய அவர் ஒரோாதிகாரிகளை யான்

வற்று அவர்கட்கு இத்தையுணர்த்துகின்றனர், சாதனர்க் கென்றமையானே அநதிகார்களை யுபேக்ஷிப் பெரும்பதாம்.

(அ. கை.) இவ்வண்ணஞ் சாதனங்களையும் அதன் பலன்களைக் கூறியருளிக் கூறியருளிய யோகத்தினது நானை கைமையை விரித்தருந்துகின்றூர்:—

ஜீவந்தாகாஹூஷெஷிதார் வாசீநதாரா-விவிணி ।

நிதிலூங்கூஷ்ணிவஶாந்தி வாங்பூஷூஷிலிதஂ. ॥

14. பரமா சக வருவாகிய ட'னிமா மடு தனிலே
திரமா முழுகினர் வாழ்தரு திகழ்வீஷிற பெரியோர்
உருமேய்விழி யிமைமுடியு ஞபிரவாகிய சிவமாம்
புரமேய்மன சிலையே யுறு பொருள்கானுவர் திறனே.

ஈண்டு யோக சூத்திரமிது:—“சிறப்புண்மை சிறப்பின் மை குறிமாத்திரமே குறிப்பின்மை யென்பவை குணங்களின் படியே” அவற்றுட் சிறப்புண்மையன - தூலதூதங்களாம் சிறப்பின்மையன - ஐங்கு தன்மாத்திரைகளும் பதி வென்று பொறிகளுமாம், குறிமாத்திரம் - மகத் தத்துவமாம் குறிப்பின்மை - பிரதானமாம், ஆண்டு இயமியமங்களையெந்த யோகியாய்ச் சுவாசத்தை நிறுத்திப் பிராண்கை வெற்றி புரிந்தவனுப் மனத்தை வழிப்படுத்த வாஞ்சித்தவனுயச் சிறப்பினின்றும் சிறப்பின் நியதற்குச் செல்ல இச்சித்தவனுய முன்மொழிந்த ஊங்களானே சித்தத்தை யொரு மைப் படுத்துபவனு யிருப்பவனுக்குத் தினக்தினலயப்பயிற் சியாற் சிறப்பின்றி யதன் அடைவின் முன் எச்சித்தலயமுள்ளோ அது துயிலேயேயாம், சிறப்பின்றியதை யடைய அதன்பின் குறிமாத்திரத்தை யடைய அவாவியவனுக்கு அதனை யடைவதற்கு முன்பு சித்தலயமாம் அதேவிதே கா

தம், அசம்பிரஞ்சுாதமாம். இவ்வண்ணம் குறிமாத்திரத் தை யடைந்து அதன்பின் புருடனையடைய அவாவியவன் அவனை யடையாமல் இடையில் எச்சித்தலயமுள்ளோ அது பிரகிருதி லயர்த்தம் நிருவிகற்பமாம், அவற்றுள் ஆதியது தூலைதே கத்தினின்றும் விடுபட்டிருத்தலின் விதேகமெனப் பெயரிய அஃதிங்கு ஜீவன் முக்தபதார்த்தமாம், இரண்டாவது பகுதியின்பால் லீனமாதலின் பகுதியமெனப் பெயரிய அஃதிங்கு, ஹ்ருதீ - காரணத்தில் மக்கனமென மலரப் பெறும், ஹ்ருதத்தைச் சிறப்பித்தருஞு கின்றூர் பரமாநந்த ரூபியென. மேலாய ஆனந்தத்தின் ரூபம் இருமைகானுமை அஃதுடைய தென்பதாம். இருமைகானுமையும் துயிலினும் நிருவிகற்பத்தினும் ஒப்புடையதாகவே கூறப் பெறுகின்றது “யாததுகண்டிலது கண்டுமது காணத்தக்க தைக் கண்டிலது” என்பதாதியான் அவ்விவைகளான அசம்பிரஞ்சுாதங்களாம் பவப்பிரத்யயங்கள், சமாசத்தாற்றூழ்மையான பரமானந்த பதத்தான் உபாயப் பிரத்யயம் முக்கிய அசம்பிரஞ்சுாதமென அறையப் பெறும் உபாயமும் பவப் பிரத்யயம் விதேகப் பிரகிருதியெர்க்கட்கு என்பதியம்பப்பட்டது, “சிரத்தை வீரியமிருதி சமாதி பிரஞ்சுாவாயிலாயய வார்க்கட்கு” எனச் சிரத்தை முதலியவை சூத்திரிக்கப்பட்டன. அதன் வாயிலாயாம் அசம்பிரஞ்சுாதம் முக்கியமாம். உபாயப் பிரத்யயம் என்ற சிரத்தை சித்தத்திற்குத் தெளிவைத்தரும், அதுவோதாய் போலக் கல்யாணியாய் யோகியரைக்காக்கும், சிரத்தை மிகுந்த விவேகம் விரும்பிய வனுக்கு வீரியம் விளையும், வீரியம் விளைந்தானுக்கு மிருதி பதியும், மிருதிபதிந்தவழி சித்தம் ஆகுலமற்றெழுங்காம், ஒழுங்காய மனனுக்கு பிரஞ்சுா விவேகம் பிறந்தொளிரும் அதனுலண்மைப் பொருளாறிவன், அதன் பயிற்சியான் விதே

கப்பிரகிருதிலைறினு யயலார்கட்கு அவ்வவ் விடயங்களினின் நும் வைராக்யத்தானே அசம்பிரஞ்சாத சமாதியாம். ஈண் இம் பரமசப்தத்தானே கடைவாசியாக முதலிடைகள் ஆகோஷிக்கப் படுகின்றன, அதனுற்றேனே கிளம்பல் முதல் தாம், பிறராற் கிளம்பலிடையதாம், இருவிதத்தானுங் கிளம் பாலை கடையதாம் பரமானந்த பதார்த்தமாம். இவ்வண் ணம் ஐந்து விதமாய அசம்பிரஞ்சாதமும் சௌலாக பூர்வார்த்தாற் கூறப்பட்டது. நிமீல்யன்பது, அக்ஷி - இந்திர யங்கள் மனத்துடன் கூட்டிப்பதினெண்ணும், நிமீல்ய - தடை செய்து, புத்தி நிரோதத்தைச் செய்யாது இருக்கின்றேன் என்னும் பிரத்யயமாத்திரத்தைப் பற்றிய விஸ்மிதர் சம்பிரஞ்சாதர் எனப்படுவர். பாலனத்தானும் பூரணத்தானும் பரம் பிரஹ்மம் சர்வேசரமும் சர்வான்கமும் ஆம், “எதனை யுணர்ந்ததான் யாவுமுணர்ந்ததாம் எதனுற்கேட்டில் வெவை யுங் கேட்டதாம், எதனுலென்னில் வெதுமெண்ணியதாம், எதனுலறிக்லாதேது மறிந்ததாம்,” எனக்கேட்கப்பெறுகின்றது. அவ்வான்மாவை ஆநந்தத்தோடு கூடிய சவிகற்ப சமாதியில், பேராகியர் காணகின்றனர், யாண்டு, இருதயத்தின்கண் ணே யிருப்பதை பாவண்யாற் கந்பிக்கப் பட்டதையபன்றும், இங்னம் உத்தரார்த்தத்தான் இருசம்பிரஞ்சாதங்கள் இயம்பப் பெற்றன. இங்னம் பூவிரை முளைமரக்கணிகளை யொத்த ஜம்பிரமங்களூர், எப்புல்தானத்து நிர்க்குணமோ அது முக்கிய நிருவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம், எவ்விரை யொப்பதாய காரணமோ, அதுகெனை நிருவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம், எம்முளைக்கொப்பாய சூத்திரமெனப் பெரிய சூக்குமகாரியமோ அது விஸ்மிதத்தோடு கூடிய சவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம் எம்மர வொப்பாய தூலவிராட்டெனப் பெயரிய காரியமோ அது ஆனந்தத்தோடுகூடிய சவிகற்பத்

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 31

தைப் பற்றியதாம், எது தான் ஜான்தாவது பலமொப்பதோ ஹரிஹரகெளரி கணேசாதித்திபாதிகளுள் ஒன்றுன் விக்கிரக ரூபமாம், அஃத்ரூவகையாம், மானதம் பாகியமும் பிரமாதி ரூபம், அவற்றுள்மானதம் விசாரத்தைப் பற்றியதாம், பாகியம் விதர்க்கத்தைப் பற்றியதாம். ஆண்டு எக்கால் மானதங்களாய் சப்தார்த்த ஞானவிகற்பங்களானே கலப்புற்ற பிரஹ்மபாவை பிரவிருத்தக்கிண்றதோ அக்காலிது விசாரத் தோடு கூடியதென விளம்பப்படும். எக்காற்றுன் சப்தாதிய ஞான்தான் மில்லாமலே மிகப்பயிற்சியினால் தான்றுனே பிரஹ்மபாவம் விளங்குமோ அக்கால் அது விசாரமற்ற சவி கற்பமெனச் சாற்றப்பெறும். “உரையிறந்துணர்விறந்திட முணர்ந்துவேரே, யுணவுமங்கையில் வரும்பலி யுகந்துவேரே திரையிறந்தள விறந்துளபரங்கடலுளே செறிதரும்படி வருந்திருவகம்படியரே” எனவுங் காண்க.

யூராயதீங் பாலைப்புஹவிதை யோஹவஸீக்ருதா ।
ஹாதொநிலூரதூநாதா-தா-ஏ-ஏ வைவடூாணி-மணயந்திடை.॥

15. எண்ணுவர் பரமமான பிரமாமெந்தாய் தண்ணை

வண்ணாநல்யோகந் தண்ணல் வயஞ்செயுஞ் சித்தந் தண்ணில்
உண்ணுமெவ் வுயிரையுஞ் தானெனுப்பென வுருகிக்காண்பார்
தண்ணளி யருண்மதத்த தானுவைப் பேணுவோரே.

தியாயந்த - கற்பித மூர்த்திவிடயஞ் சித்தவிருத்திப் பிரவாஹம் செப்பவராய் அதேபரமம் பிரஹ்மமாய் பார்ப்பார் அதைப் பார்க்கும் பலம் ஸ்ரீ பகவான் பதஞ்சவிமுனிவரானே சூத்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. -விசாரம் விண்டவற்கரிய தாங்தெளிவில் விளங்குமிடுமத்திபாதம்ப் பிரசாதம்” அசுத்தியாவரண மலமற்ற வொளிவடிவமாய் சத்துவ-புத்தியினது

இரஜதமங்களான் மறையாத சொச்ச திதிப்பிரவாகம் அரியதாம் தெளிவாம்; எக்கால் எண்ணமிழுந்தவனுக்குச் சமாதி யால் இவ்வருங் தெளிவானதுண்டாமோ அக்கால் யோகீக் குண்டாம் அத்தியாதம்ப் பிரசாதம் பூதார்த்த விடயம் முறை பிறழ்ந்தோரே காலத்தில் விளக்கமாகப் பிரஞ்சுஞாலோகமாம். “இருதம்ப்பரையுணர்வாண் டெளிதினிலெழுமே” அவ்வாரு மையுற்றமனத்தினாலுக் குண்டாம் பிரஞ்சைஞ்சுகு இருதம் பரை பெனப் பெயராம், இருதம் - உண்மையே, பரை - தரிக்கின்றது என இருதம்ப்பரையாம். அதன்கட்டிரிபுணர்வு மணமும் இன்றுமென்றாரிக்” “மறை யனுமான வணர்வு கடம்பினும், திறவயல் விடயஞ் சிறப்புறுதலினே” மறையால் வருமுனர்வுபொதுவிடயமதரம், மறையாற் சிறப்பாய றைய வொன்னதாம், என்னை, சத்தம் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடாதாம்; அன்னணம் அனுமானம் பொது விடயத்தேயாம், யாண்டடைவாமாண்டுக் கதியாம், யாண்டடைவிலதாம் கதியாண்டின்றும், ஆகலீணீண்டுச் கருதலானே பொதுமையின் முடிபாம், ஆகலே சுருதகருதல் விடயஞ் சிறப்பாகாதாமொன்று மென்றறிக் குக்கும் தடையுற்ற தூரத்த வத்துவை உலகக்காட்சியானே கவரான் யோகி, விசேஷ அப்பிரமாணகத்தின் இன்மையவனுக்கின்றும் என்பதனாற் சமாதி யுணர்வு நன்கு கவர்வதேயாம் அச்சிறப்பாயது, பூதசூக்குமத்திருந்தேனும் புருடன் பாலிருந்தேனு மென்க. ஆகலீன் சுருக்கருதனுணர்வுகளினும் அயல் விடயத்தேயாம் அவ்வணர்வு, சிறப்புப் பொருளுடையதாதவின், என அத்தியாதம்ப் பிரசாதமாம் - இரஜதமங்களின் சூனியா சித்தசத்துவம் கர்வமாம். ஆண்டு சற்பூதார்த்தத்தை விடயப் படுத்தும் சாக்ஷத்கார ரூப உணர்ச்சியுண்டாம்; அதனுனே இயாகியர் சென்றனமுதலிய பொருள்களைக் கரதலாமலகம்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 33

போலக்காண்பர். ஆகவின் அதற்கு மாணசமாயினும், விடயம் பிரஹ்ம சற்பூதமேயாம், அதனுற்றுன் மூர்த்திக்கும் நித்தியம் பக்தியை விகழ்த்துவார். அஃதெண்ணியே யிரித்தருளப் பெருகின்றது:—தியாயந்தறைபரம் பிரஹ்மமென. விசாரப் பிரவீருத்த விதர்க்கவாயிலாம் என்றாருநவார், கித்தே போகவசீகிருத மென்றருளினார், யோகம் சித்தத்தினது தூலப்பற்றில் முன்போலச் சத்தாதியனு சந்தானவாயிலாக வும் அஃதின் றியதாகவும் பாவனை பிசவிருத்திக்கும், அக்கால் சவிதர்க்க நிர்விதர்க்க மென்னும் அவ்விரண்டு சவிகற்பங்களுமுன்டாம்; அவற்றுள் நிர்விதர்க்க யோக வசீகருதமாகச் சித்தத்திற் புகுத்தப்பெற்ற சற்பூதார்த்த விடய வணர்வைத் தருவதாக ஆமென்பது பொருள். இருதம்பலர யுணர்வைக் கொடுப்பதோய இவ்வணர்வினுல் என்னேயயன் எனக் கடாவ விடையருநிக்கின்றார்:—பூதாநி சவாத்மநா துல்யம் சர்வாணி கணயந்திதே, என. எனது முற்றருவாந் தன்மை தானே ஆணிவுற்றதேயாம் தேகமாத்திரமோ அவித்தையாலாயதாம், இங்ஙனம் ஏறும்பு முதலியவைகட்கும் அது ஒட்பேயாம் என்பதாக எப்பிராணியையுமே அவதிக்க மாட்டார் என்பது பொருள்.

(அ-கை.) இங்ஙன மறிபவராயுலகத்தில் எங்ஙனம் நிசு முகின்றனர் எனின் அதை முன்னுலருங்கேண்டார்:—

ପ୍ରେନକେନାହିଁଥାବି ନା ପ୍ରେନକେନାହିଁଥାହେ ତାହିଁ

பெநகெநவிடாகு முடிர பெநகெநவிடாஸி தாங்.

16. எவ்ரோர்வர் தமமானு மேகமிடப் பட்டார். எ

எவ்வரைருவர் தம்மாலுமிடர்பெரிது மெய்துகிலார் எவ்வரைருவர் தம்பாலுமெரிசினமற் றேவாதார் எவ்வரைருவர் தம்பாலுமியல்பானே பற்றிரே.

(வி - ம்) எப்புருடர் எச்சோரானும் தனுதிகவர்வதிலா மையின் ஆயுதாதியார் சேதிக்அப்பெரூர்.இங்ஙனமே, எந்தா யாதாதியானே நும் மனைகாணியாதிகளையும் விட்டிருத்தலின் வத்தாதியால்(வத்தையோகவிசேடம்)இடர்ப்பட்டார். அஹிம் சையாகிய மேலாய ஒழுக்கமுடையவ ராதலின் எவ்ரோடுமே கடின வார்த்தையாடிக் கலுந்துமலர்; எவரானுங் தாமும் கடுபாவட ணத்தாற் கண்கரையார். பரராலிடிபட்டும் பரரை யிடத்தும் வாழ்ந்துபரரற் சிறப்பெற்றும் பரரைச் சிறியும் பண்படுத்தப் புண்படல் வெளியாம், எச் சிடராதியரானும் பற்றினார்; ஏகங்கியாகியே யிருத்தலின், அல்லது எவ்வன் மத்தனுலேனும் தடித்துபத்திரவப்படுத்தின போதினும் இன் ணணமே எப்பாவியாலேனும் இடர்ப்படுத்தப்பட்ட போதி னும், எப்பர அபவாதசிலனை வேனும் கோபதாபாதிகள் ஏற் படினும், எவ்வரச சம்பந்திகளாலேனும் ஜடபரதரொப்பச் சிவிகை முதலியவை சுமக்கும் பொருட்டுக் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டிக்கொண்டு போனபோதினும் பிறவரினும் விகரமமடையார். “இந்த வுலகந்தரான்செய் தெழுகட்டலெண் டிசை கலங்கின்றகுலமலை, வந்து விழுமண்று மொன்று மசைவிலர் வந்தபடி கண்டிருந்து மகிழ்வரே” சந்தன குங்கு மங்கள் புழுக்கில் தண்பளிதன் சொரிந்து மகிழ்விலர் நொந் தன கொண்டரிந்து நுகரென நொந்திலர் முக்கை யென்ற நகுவரே” என்னும் பெரியாருறையுங் கண்டுகொள்க. (16)

(அ - கை.) இதன்கண் ணேதுவைக் கூறியருளுகிவரு:—

கார்சனாவாடுணடுஹூடியாஹுதீ யாணீதடும் |
கநாமுடாஹாயஹாதாநாங்ஜி தக்கூாயாஜிததநியாஃடு

17. கருணையமாகிக் கனிமனராய்த்

தெருணுசினம்பொறி செற்றவரா

யருணேடுமொர்க்கருளே யருள்வான்

றரணீதலந்தன்னின் வலம்வருவார்.

(வி - ம.) சினத்தைச் செயித்தவராதலின் அபகாரம் வந்தவிடத்தும் விகாரத்தை யடையார். சருணையானிறைந்த உளத்தவராதவின் துட்டப்பிராணிகட்கும் விநாச முண்டாக வேண்டாம் என அவர்கட்கு ஞானப்பிரதானத்தால் திருவருள் புரியவேண்டி பூமண்டலத்தில் வலமாக சரித்துக்கொண் திருப்பர். சஞ்சரித்த போதினும் பொறிவென்றமையின் உயிர்கட்கனுக்கிரகஞ் செய்வதொழின்து ஒழிந்தவை யொன்றையுங் காதலியாதவர் என்பதாம். “செற்றவர்கள் தன்னுடனுஞ் செறுதற்கென்றுஞ் சின்தைசெயுந் திறமறந்து சிறப்பே செய்யக் கற்றவார்” என்னும், “நொந்தனர் கன்றிவந்து நலிபவர் நுந்தனரென்ற மெந்தகடனற வந்தன வென்றிடும் கையவரமகிழ் வந்தனரங்கிரண்டு முடையரே” என்னும் அரியதிருமொழிக னிங்கெண்ணலாம்.

“அழுதன் மாறுதலிலா விழியர்பாலருள்வரே, யவர்களாகமுமெலாம் விழியதாய் மொழிவரே, யெழுதன் மாறுதலிலா விரவியா முருவரே, யிகலுமார் வழுமிலா திலகுபைவர்களே”.

(17)

அவனிவா னடையவோ ரஹுவதா நெடியரே

பஹுவுமே ருக்கியா யறவுகே ரியர்களே

புவனிவா னடையவோர் பவனிபோ துவர்களே

புதலுகோ மளவியா மளைபுராதனர்களே.

ஏன்பவற்றையும் மெண்ணுக.

தெஹியாசூஸ்யுதோஹாபுவ ஸுவெலாஷ்டாஸாகாஙவ
நாஃ । வந்தாசூஸாசிஹாஹாஹாஃ ॥ வெஞ்சாஷாகாஙவ
நாஃ விய. ॥

18. உடன்மாத்திரம் பூபவோன்றே யுற்வார்
மடமோடுமனிச்சம மாழையர்காண்
திடமாவிவர்பாக்கியர் தேவெனக்கும்
உடையார்வியிகாண வுவப்புடையோய்.

(வி-ம்) உடன்மாத்திரத்தைத் தாங்கியவர் என்றருளிய
தானேகந்தை கமண்டலம் தண்டம் பரதுகை முதலியவற்றை
யும், தரிக்கமாட்டார் என்றருளியதா மென்க. பூப என்பது
பூ பாலகஞ்சிய உன்னல் திகம்பரர் சர்வ உபாயங்களானும்
காக்கக்கடவர் என அறிவித்தருளியதாம். ஓடும் பொன்முதல்
ங்கும் ஒப்பாம் எவர்க்கோ அவர் சமலோஷ்டாப்மகாஞ்சன
ராவர். லோஷ்டம் - மண்ணாங்கட்டி, அர்மங்கள் - அர
தனமனிகள். காஞ்சனம் - பொன். இத்தகைய தீவிரவை
ராக்கியருப பெரும்பாக்கிய ஒசுவர்யம் எவர்க்கோ அவர்
ஏதாத்தருசாமகர பாக்கியராவர். ஏவராக்கியத்தினும் உயர்ந்த
பாக்கியமிலாதா மென்பதனுனே வைராக்கியத்திற்குப் பெ
ரும்பாக்கியத் தன்மைகளிக்கப்பட்டது. இவர் எமது திரு
விழிகட்டுக் களிப்புறுள்பவரா யிலகுவராக. இங்கனம் யா
மும் அவர் தம் தரிசனத்தை யவாவுகின்றேம், நீயும் எம்
மன்பனுதலின் அவர் தந் தரிசனத்தை யடைவாயாக வெனக்
குறிப்பித்தருஞ்வார். உவப்புடையோய் - பிரிய என விளித்
தருளினார்:

“அலைபொரும லொருகா றலையெடாதமைவரே
யருள்பொருமலொருகாவருவிபாப் நயன்ரே
கலைபொரும லொருகோவணவ ராய்விடுவரே
கவலைதீர் பலிகொணீள் கரகபாலியர்களே”

இதனையுமுணர்க.

(அ - கை.) கூறியவாருக ஆதி இரு சலோகங்களால் விடயப்பிரயோஜனங்களும், மூன்றால் நாலியைபும், ஆறால் வேறு மதவிலக்கமும், அபன் மூன்றால், அறிஞர்களின் நிலை பேறும் காட்டப்பட்டன. எஞ்சிய நான்காலயோகம் நாநா வித மென்பதாதியால் பிரஹ்ம வித்தையென்பதாதி சூத்தி ரிக்கப்பட்டன, அங்கனாஞ் சூத்திரிக்கப்பட்ட இவ்வியோகத் தை எஞ்சிய அத்தியாயத்தால் அதன் விருத்தி ரூபத்தால் விரிவாக வரையருள்ளபொருட்டுப் பதிஞ்ஞஞ செய்தருளு கின்றார்:—

(18)

தசிதாநீலஹங்வகேஷு ஸர்ணாப்யாஹநாதீநாதீ |

ஸ்ரூக்வாயங்வாயுதெஜநாந்பாவெவெஹஸ்ராஹஸ ||

19 பவமாங்கடறண்ணி னின்றும் பெரும்பாவுள்றுஞ் சிவமாமெதைக்கொண்டு செவிதனிற் சீவிரேகும் உவமானமில்யோக மெய்யுத்தம வுத்தமந்தா னவமாமதொஞ்சொல வின்று நயந்துகேட்டி.

(வி - ம்) தம் - சூத்திரிக்கப்பட்ட யோகத்தை, இதா னீம்-உனத்திகார அடைவின்பின்னர், அஹும் - வேதங்களின் கர்த்தாவாகிய பரமேசரரானயாம், வகேஷ - வியாக்யானப்பே மாக நீயும் எம்மான் விரித்துவரக்கப்பட்ட அவ்வியோகத் தைக் கேட்பாயாக; கேட்கும் பொருட்டு ஒருமையுடையவ னுதியென்பதாம். அதுத்தமாம் - இதனினும் உத்தமம் வேறு இலாதாதலின் அதுத்தமாம். “இதனினும் அயற்பொய்”

என மகையிருத்தவின், எவ்வேதாந்தப் பிரதிபாத்திய யோகத்தைக் கேட்டு மத்தியம் ஜந்து பாவங்களி வின்றும் விடுபடுமோ அங்கனமே சருதி வேதாந்தங்களா அற்பன்னமாய பரோக்ஷ ஞானவான்கட்டு முறை முத்தித்தான் அடைவு “அந்த மாமறையா னடிய பொருளை யழகுறவறுதியிட்டல் லற், பந்தமாமயற் பற்றறுத்த மாதவரிப்பரம யோகத்திலே யெல்லாம், வந்து மாய்விட மாயனைத்தினும் பரமாய் மதிக் கொண்டு மாயையினுடைய, வந்த காலத்தே யந்தமற்றிந்தவ மிர்தினுலரிய வீட்டைவார்” என அறையப் பெற்றுள்ளது. கீழ்வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாய பாவங்களினின்றும் விடுபடும் உத்தம ஜந்து, கருமங்களினுலே சோதிக்கப்பட்ட உபாச்சோ யால் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்தில் எந்த யோகத்தைக் கேட்டு, பதின்ம ஸீயா யிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பதின்மணைப்போல அது ஸீயாயிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பிரஹமாத்ம ஐக்கியத்தைக் கேட்டு அபரோகம் புரியும், அதனுற் சமுசாரத்தினின்றே விடுபடும், “அறிவினையறிந்த அந்தப் போதினில், அபயமே ஜனக அடைந்தவ னதி” எனக் கிரவண மாத்திராதியினுனேயும் அபய அடைவும் ஞானேதயமுங் காணப்படுதலின். யாதொரு அதமஜந்து உளதோஅதுவும்தேசவிசேஷ விசிஷ்டகுருவனுக்கிரகத்தாள் இந்த யோகத்தைக் கேட்டுச் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடும், அவ்வாறே அவிமுகத்தத்தைத் தொடங்கி ஜாபாலங்கள் கறுகின்றன:— ஸண்டே யுயிருயி ரூரமும்புங்காலையிற் ரூண்டவன் றூரகப்பிரமந்தருவன், மாண்டவனெனதனு னமிருதமயமாய்த் தூண்டருமோக்ஷங் துண்ணிவாழ்ந்திடுமே” இதுவும் தரும அனதிகாரியாய துச்சங்பிராணிவாசகமாகியஜந்து பதம் பிரயோகித்தருளிய ஸ்ரீ பகவான் கஜானனராற்குறிப்பித்தருளப்பட்டதாம்.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 39

(அ - கை) அவ்வனுத்தம யோகத்தையே யருளிச் செய்கின்றார்.

ஸிவெவிதேஷ்டன உஸராக்கூலா உஸரா-முபை-கீயி-நாராயிவை |
பாலெஷாபை-ஷீயோமா-ஸ்வஸி-ஷீஷாமா-ஷீதா-ஷீ.||

20. மன்று டிறைவன் றமின்மாட்டு

மாலின்மாட்டு மாயையெனுங்

கன்றுக்குமரி தனின்மாட்டுங்

கத்ரோன்மாட்டு மெழின்மாட்டு

மின்றூர்நரர்தம் மிறையவனே

யேதபேத மதியோகம்

நன்றும்தீயாக மதுவெனவே

நமதுாதமென் றுணருதியால்.

(வி - ம்.) ஈண்டுச் சிவாதிகளாகிய பஞ்சாயதன தேவதை களிடத்தில் எவ்வபோத மதியுள்தோ அது பரமயோகமெனப் பொருள் காணப்படுகின்றது, இதுவோ பொருந்தாதாம், ஒன்றற் கொன்று விலகுதலுற்ற உபாதிகள் வாய்ந்த நன வுறும் வைகளில் முக்கியமான அபேதபுத்தி சம்பவியாமை யினுணும், ஆகாரியமாய்வதற்கோ முக்கிய யோகத்தன்மை கூடாமையாலும் என்க. விலக்கப்பட்ட முழு உபாதி யபேகையானே அபேத புத்தி பிரமா முதற்ற வர மீறுராக வள்ளவைகளிற் சிறப்பின்று மென ஜங்கு களையே கொண்டது அநர்த்தகமாம்; ஆகவின் இப் பொருள் துணியத்தக்க நல்லதொன்றல்லவாம், ஆயின் யாதுதான் ஒத விழை வெனின், நதலுதும்:—“சிவமத்வை தம் நான்காவ தா மதைநாடுவர்” என்னுஞ் சுருதியினுனே, சிவே - விசவதை ஜசபிராஞ்ஞ அபேகைப்பானே நான்காவதாகிய ஸிரக்குணப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணேயும், “பூதங்கள் விஷ்ணு புவனங்கள்

விஷ்ணு” வென்னும் வைவத்தைவத்தானே, விஷ்ணவர் - உபாதானமதாக வியாபகமாயா சபளத்தினிடத்தும், சக்தெள் - அதனினுங் தாழ்ந்த மாயையின் மாட்டும், சூர்யே - ஆதித்திய மண்டலத்திலிருக்கும் பொன்மயத்தின் மாட்டும், மயி - நமத்திடத்தும், என்னுமிவைகளிடத்திற் தூயசின்மாத்திர ரூபங்களே இவைகள் என்பதாகவன்டாம் அபேதமதியாது எதோ அது, மம - முற்றறிவுடைய எமது, சம்யக்யோகம் - நல்ல யோகம், என, மதி - சம்மதமாம். அந்றேல் விலக்கப் பட்ட முழுஉபாதி அபேக்ஷையினுனே ஈண்டபேதபுத்தியா நூது வேறு லகையானே விளம்ப்பப்பட்டது எனின்? உபாதி கட்கு மீண்டு சின்மாத்திரத் தன்மையே கூற விழைவிருத் தலின்; அங்கனமன்றோ:—அத்தியாரோப அபவாதங்களானே நிட்பிரபஞ்சம் பிரபஞ்சிக்கப்படும் என்னும் வசனத் தான் அத்தியாரோப பசுத்திற் பரினுமவாத ஆசிரயத்தில் குடஞ்சால் பாளை குதிர் முதலியவற்றிற்கு மண்ணி னும் அயலின்மை மன்னுமேனும் ஒன்றற் கொன்றுள்ள வேற்றுமை விலக்கொணுதாம், அங்கனமே சிவாதிகட்கும் சத்தினும் அயலின்மை யமைந்தபோதினும் பரஸ்பரம் வேறு வேறுய அவற்றின் மாட்டபேத புத்தி சம்பவியாகமையின் அத்தியாரோபமாகாதாம் அபவாதத்திலோபரினுமமற்ற விவர்த்தமற்ற விகற்பமற்ற சின்மாத்திர ரூபத்தன்மையானே யாவற்றினும் அபேத புத்தி சம்பவித்தலின், அக்கருத்தானே சிவாதிகளிடத்தேய பேதபுத்திவிதிக்கப்பெறும், அதனுற்றுன் வேதாந்தங்களில் அத்தியாரோபாதிகள் சுத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது. அங்கனமன்றோ:—“அஃதவாசியது வெகு பிரஜைக எவேமெனவும், இவையாவற்றையுஞ் சிருட்டித்தது, அது சிருஷ்டித்து அதுவே புகுந்தது, அதுபுகுந்து தூல சூக்குமஷுதங்க

ளாகியது” எனவும் கைத்திரீயத்தில் ஈசுரசக்தி சபல ஆத்மா காமபூர்வகந்தன்னைச் சிருட்டிக்கின்றது எனவும் வியாக்கியான மிரண்டு கேட்கப் படுதலின் தன்னைத்தானே சர்வப்பிரபஞ்சாகாரமாகச் செய்தது அதனால் அந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிப் புகுந்து அவ்வும் மூர்த்தா மூர்த்த ரூபமாயது என்பதாக அதற்கே சகசீவ ரூபமாகப் பரிணமைப் பகரப்பெற்றது அவ்விது அத்தியா ரோபமாம். அதன் பின்னர் “உண்மையுமின்மையும் சத்தியமாயது எவ்வொரு சிறிதுள்ளோ அவ்வியாவுமே சத்தியமெனச் சாற்றப் பெறும்” எனப்பரமாகிய சத்தியத்தின் கண்ணே ஈசஜீவஜகமென்னும் மூன்றன் அத்தியாசமாம் மூன்றிலும் சத்தியாத்திபாச மென அன்னியோன்னிபாத்தியாச வாயிலாக மூன்றற்கும் சத்திய விவர்த்தத்தன்மை கூறப்பட்டதாம், அதன் பின்னர் “இவ்வியாவற்றிற்கு மூன் அவிகிருதப்பிரஹ்மமே யிருந்தது, அதினின்றுந் தானே விகிருதநாம ரூபவிசேஷ முண்டாயது, அது தன்னையே தானே செய்தது, ஆகவினது சகிருதமென அறையப் பெறும், என விவர்த்தமேது வாய அஞ்ஞானத்தை சத்தியத்தினும் அயலாகத்துணிந்து அன்னிய அபேக்ஷிபற்றதாப் அசத்சப்தத்தாற் கூறப்படுவதாய அதற்கே சர்வ காரணத்தன்மை சாற்றப் பெற்றது. கனுப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியின் கண்ணே அஞ்ஞானத்திற்கே சர்வத்தையுன் செய்யுங் தகைமை காணவும் படுகின்றது. அஞ்ஞானமும் துச்சமாதலின் அசத்துத் தன்மையானே பரிணம போக்கியம் அன்றுமென அதனை மூலமாக வடையது மூன்றும் விகற்பமாத்திர மெனச் சித்தமாம். யாதுள்ளோ அது சகிருதமாம் இரதமேயாமது “எனச் சகிருதவயற் பெயர்வாய்ந்தவதற்கே பாதவயற் பெயரிய இரச அவசேஷ நாசங் கூறப்பெற்றது அவ்விது அப

வாதமாம்; அதுவும் லோகத்தில் இருவகைபாகக் காணப் படுகின்றது:—வெந்த ஆடை விபகத்தியழிந்திட்டுவும் ஆகிருதிவிளங்கு கின்றதே போலும், எரிந்த கற்கூரத்திற்கோ ஒன்றுமே காணப்படுவதின்றும், அவற்றுளாதிபது எல்லாவடிவ விலங்கும் வடிவம் உபாதியோடு கூடிய பிரஹ்ம விததனுபவிக்கின்றன், அது காண்பிக்கப்பட்டுளது சாமகானத்தில் “யானன்னம் யானன்னம் யானன்னம்”யான் அன்னுதன்யான் அன்னுதன் யான் அன்னுதன், யான் சுகலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன், யானிருக்கின்றேன் முதலுண்டானவன், சத்தியத்தின்” பொருள், யான் - அசங்க உதாசினனுகிய ஆனந்தாத்மா, அநாதி யநிர்வாச்சிய அவித்தையினுலே, அன்னம் - உண்ணத்தக்க உபயோக்கியமாம். அன்னுதன் - அன்னத்தை யுண்ணும் போக்தா, மும்முறை மொழிந்தது வில்லமயவெளிப்பாட்டின் பொருட்டாம், பூலோக புவலோக சவர்க்க லோகத்துள்ளார் பொருட்டெனினுமாம். சுலோகமென்பது அன்ன அன்னுதரின் சங்காதமாம், அதன்து செய்பவன் கர்த்தாவாகிய சேதனவான். கீர்த்தியைச் செய்பவனெனினுமாம். ஆனந்தாத்மாவாகிய யானிருக்கின்றேன், முதலிலுண்டான இரணிய கருப்பன் சத்தியத்தின் - மூர்த்த அமூர்த்த வடிவமாயிராநின்ற பிரபஞ்சத்தின் (கருத்தாமுதவில்) என்பதாம். என்பதாக இரண்டாவது இயம்பழுதியாத உபாதியற்ற பிரஹ்மவித்து அனுபவிக்கின்றன். அவனும் “எக்காற்றுன் இவன் திருச்சியமற்றுத் திகழ்வடிவற்று ஒரு சொலுமற்று ஒரிடமற்றுள எரியயமிலது இனிது நிலைபெறுமோ அக்கால் அபயத்தை யடைந்தவனுவன்” என்னுஞ் சருதியினுடே காண்பிக்கப்பட்டுளான், இவ்வண்ணமே “உற்றவ னுபாதியை யற்றவனுபாதியை, நற்றவரிருவ

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 43

ரெனவே யளராம், முற்றவன் சருவாத்மாவாய் முதிர்வன் பிற்றவன் விருபாக்கியனுகுவனே” எனவார்த்திகத்தே கூறப் பெற்றுள்ளது.

(20)

(அ - கை) இங்ஙனம், நிட்களானந்த மாத்திர சொருபத்தை யுடைய ஆத்மாவிற்கே ஜகத்தின் ஜன்மஸ்திதி வயகாரணத் தன்மையைக் கூறியருஞ்சின்றுர்:—

சஹலைவஜிமங்குவாதுபாஜி வாயபாஜிவ |
கஷ்ணாநாவியங்வெஷாங் வூஙஹாஜிவுமீயா. ||

21. யானே யுலகந்தனையாததனு
லானுவனைவே னகந்காத்திடுவேன்
நானுவிதவேடந் தமைநனியே
தானே யழிப்பேன் ரணிலீலையினால்.

(வி - ம்.) நாநாவித வேவஷங் கிருத்வா - பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களின் ஆகிருதிகளைக் கொண்டு உலகத்தின் சிருஷ்டியாதிகளை விளையாட்டாக மற்றையரா வேவப்பெறு மலே செய்வேன். அங்ஙனமே மறையும் “ஆநந்தந் தன்னி னின்றே யாயின விவையெலாமும், ஆநந்தந் தன்னினேன் யாயின விவைகள் வாழும், ஆநந்தந்தன்னிற் சென்றே யடங்கியே யிவைகள்யாவும், ஆநந்த மயமதாயே யடங்கியே யமையுமன்றே” என மலர்கின்றது. இதனுடே பூர்வ சுலோகத்திற் புகன்ற விஷ்ணு மாயாவிசர்க்காதிகர்த்தா ஆனந்தகர சமாய என்னினின்றும் பேதிப்பதின்று மென வோதியருளப்பெற்றதாம்.

(அ - கை.) தேவதை முதலிய வேற்றுமையைக்காட்டும் மாண்யயும் தனது காரிய சக்தமாக யானே யென்றாருளிச் செய்கின்றார்:—